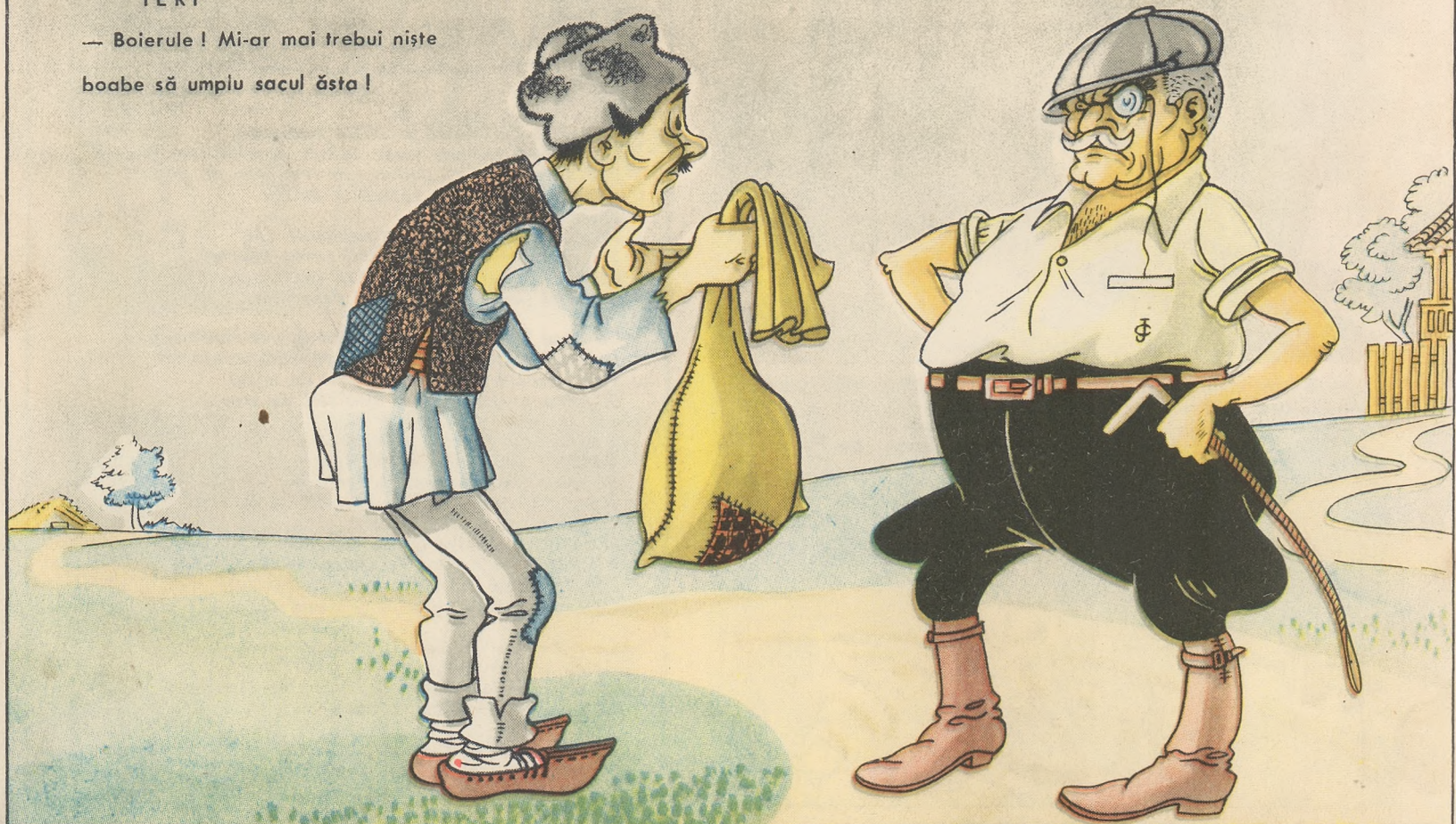

Olci 59

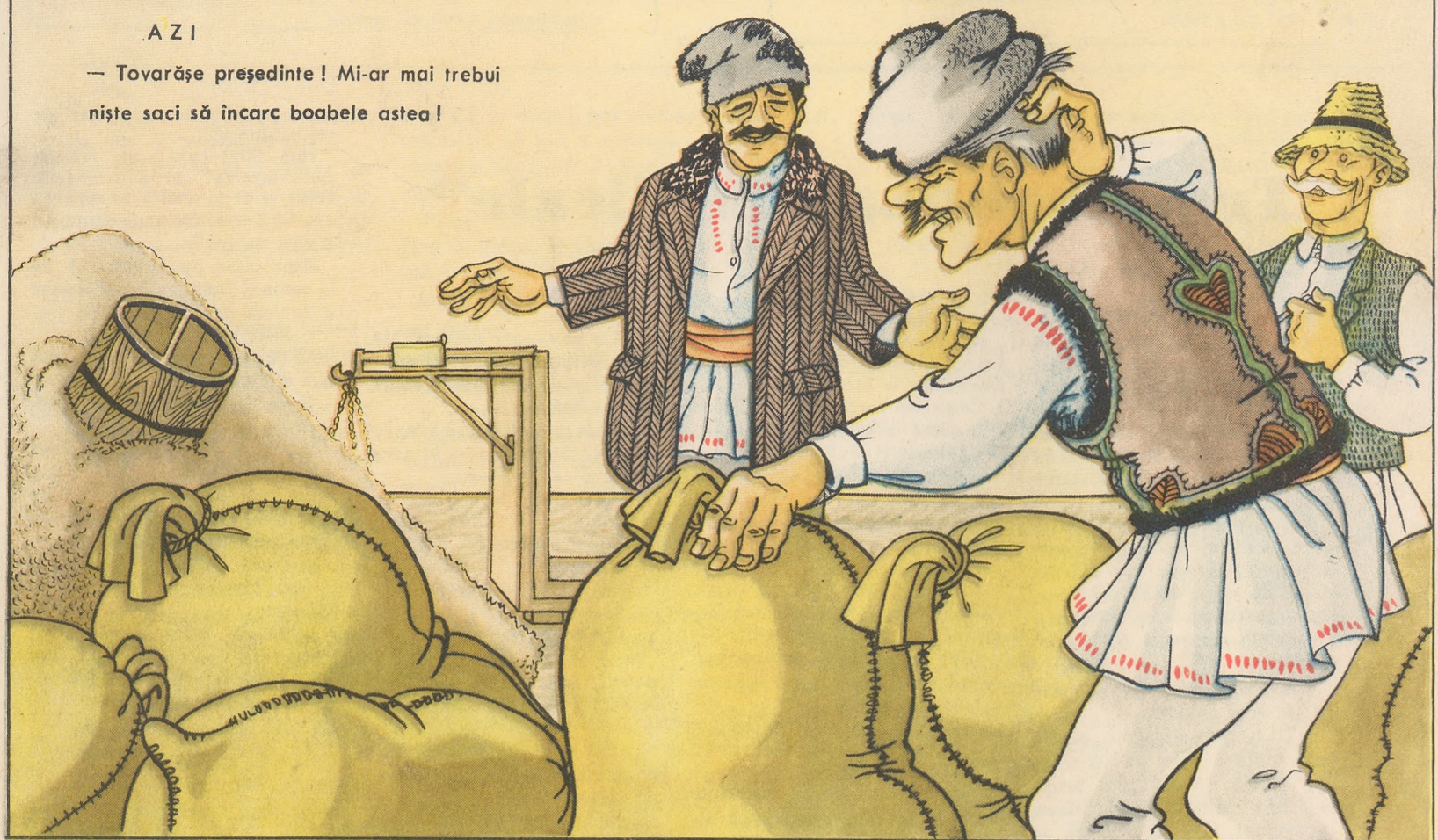
IERI

— Boierule ! Mi-ar mai trebui niște
boabe să umplu sacul ăsta !

AZI

— Tovarășe președinte ! Mi-ar mai trebui
niște saci să încarc boabele astea !

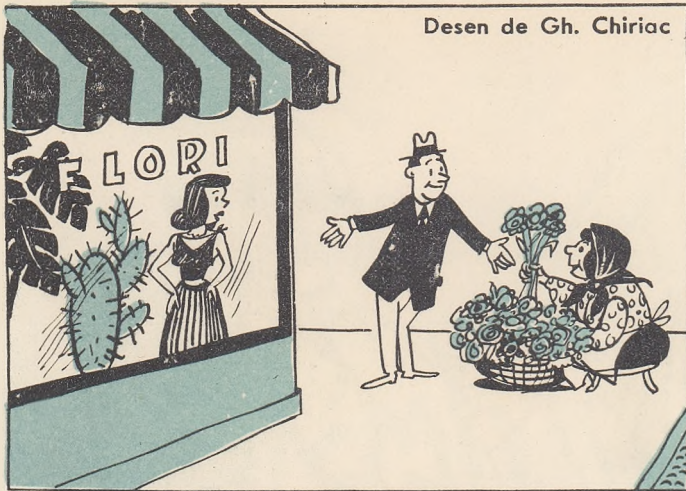
RODUL MUNCII LUI

Desen de Al. Clenciu

u r z i c

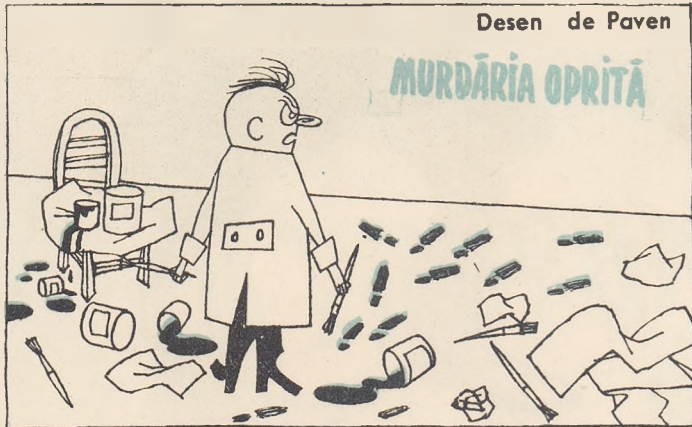
Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

ANUL IX ★ Nr. 17 (188) ★ 30 SEPTEMBRIE 1957 ★ 16 PAGINI ★ 75 BANI

Desen de Gh. Chiriac

— Dă-mi un buchet frumos! Îi dau logodnicii mele care-
vînzătoare la o florărie!...

Desen de Paven

— Să mai prind pe cineva că face murdărie pe aici!!!

I. PELTZ

Tratamente... „medicale“

Intr-o seară, copleșit de mi-
reasma teilor, mă aflu, ca de
obicei, la cafenea. Lume simpa-
tică, ospătarul sprinten, „filtrul“
bine întocmit. Aveam toate mo-
tivele să fiu mulțumit. Deodată,
așa pe nepusă masă, m-am sim-
țit prost. D-abea am izbutit
s-ajung la o mașină...

Acasă, trîntit în pat, răsufлам
greu. Ochi mi se împăienjenî-
seră, pe dinaintea lor stăruia
un fel de ceață deasă, mă durea
capul și timpla îmi zvîcnea...
Era într-o duminică și aveam
oaspeți.

— Ai băut fără sifon? m-a
luat la rost nevasta.

— Țiț! făcu, disperat, și din
buză ingina: Nici un strop!

— Aici te doare? m-a între-
bat nea Mitică, unchiu-meu,
„pensionar C. F. R.“ — cum se
recomanda — și cu arătătorul
m-a atîns, ușurel, pe inimă.

Inclina capul a încuviințare;
mă doare.

— E cu ochi și cu sprîncene,
spuse nea Mitică, atac de inimă.

— Ia să-mi dai, se adresă el
nevastă-mi, un prosop bine ud
cu spirt camforat!

— Spirt... cum ziseși?
— Spirt camforat, ce te miri?
Face minuni. Cineva din casă
dădu fuga la farmacie.

Cumnatul meu, contabil agrî-
col, arcul o sprînceană a ne-
mulțumire.

— Dacă-i vorba de inimă, să-
punem mai bine o *compresă
rece*. La noi, la gospodărie,
avem atîtea cazuri și veterina-
rul nostru...

— Ia taci, mă, frate, cu vete-
rinarul vostru. Aici e vorba de
un om, nu de o capră!

— Ei și dacă? se încăpățînd
contabilul. Veterinarul nostru
e foarte priceput.

— O fi, da' la boi, la vaci...
— Dă-mi o *compresă rece*!
stăruia contabilul.

Pînă să vie spirtul camforat
de la farmacie mi se aplică un
prosop rece-gheață pe... pîntec.

— Ce l-ați pus, măică? se în-
teresă bătrîna Niculina, vecina
noastră, văduvă de bărbier.

— O *compresă rece* pe inimă!
— Rău! — și femeia clătînd
din cap — Rău!

Și către nevastă-mea:
— Ceai de „patru frați orbeți“
aveți?

D. GALICEANU

Cules de vii

*In zorile cu brumă și iz de romaniță,
De dealuri toamna pune culori de chihlimbar.
Ciorchînti, goi și pudici sub trunzele de oia,
Așteaptă-nflorarea sărutului solar.*

*De cerul ca o hartă cu nevăzute căi,
S-a sters reperul lunii sub zarea viorie,
Cocorii în escadre planează peste văi,
Trasînd itinerarii de lungă drumetrie.*

*Cu seoa perit-n boabe, azi strugurii sînt copți.
În sferele miciute, sub transparenta coajă,
Vezi flacăra de zile și feerit de nopți
Și mina grijulie, care le-a stat de strajă.*

*Am început culesul și teascul este plin.
Bărdace smălțuite se umplu cu licoare
Și spuma mătăsoasă, cu tentă de carmin,
Ne-a zugrăvit pe buze mustăți, la fiecare.*

*O fată, o poznașă înaltă și nurlie,
Mustățile de spumă le-a-ntîns pîn'la urechi.
Flăcătî sorb cu ochii statura ei mlădie
Și-un zîmbet îi îmbată, ca vinul cel mai vechi*

*Ca-n basmul cu Setlă, butoaie pîntecoase
Așteaptă sus la cramă, cu gîtul insetat,
Să dea de dușcă mustul cu-arome tămîtoase
Din cada uriașă cu Ottonel-Muscat.*

*Mă bate-un gînd, și-anume: cînd se va umple vasul
Și vinul nou va prinde putere în adînc,
Să vin să iau o vadră, ca să-mi adăp Pegasul,
Și-apoi să plec, călare, cu versul la oblînc!*

piper și spirt, mi-au turnat pe
gît băutura.

Nea Sile, ospătarul, prieten
„la cataramă“ cu pensionarul,
venit și el în vizită, se supără:

— Dați-o dracului de băutura!
Asta-i otravă!...

Băgă mina în buzunarul de
la spate al pantalonilor și scoase
o sticleuță de coniac:

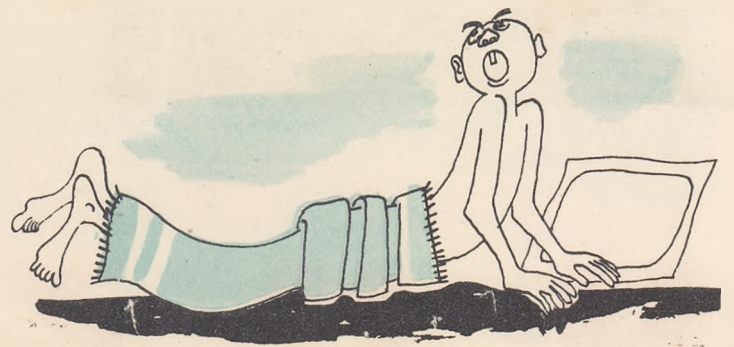
— Asta să bei, draguță!
Și cu de-a sila, îmi viră sub
nas sticleuța.

Între timp sosi spirtul cam-
forat.

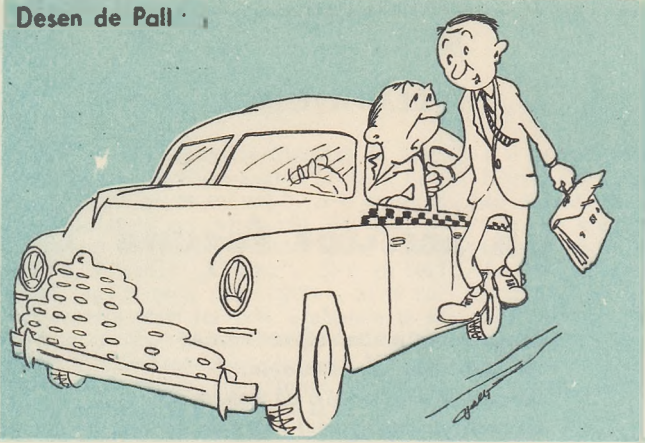
— Repede, o batistă, porunci
ceferistul pensionar. Așa! Cu o
mină repezită zvîrlî prosopul de
pe pîntec și-mi aplică batista cu
spirt camforat drept pe stomac.

— Așa...
Dar bătrîna se burzulul, la
rîndu-i:

— Rău ai făcut, șefule, că-
chînuiești așa... Mai bine-i dă-
deal niște picături de Davila.
Și puțin ceai de izmă.

Desen de Pall

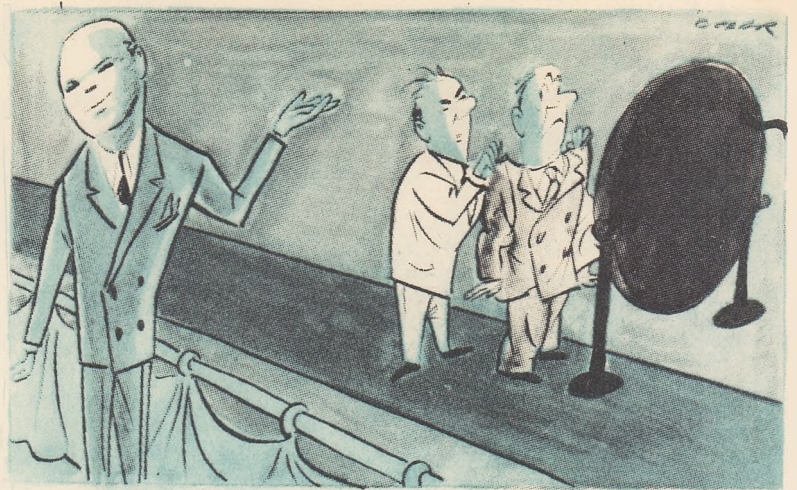
— Ce faci, tovarășe? Mergi pe scară? I...
— Vai, scuzați! Credeam că sînt în tramvai!

EXPEDITIV

— Ce faci? !
— Bine. Pun benzină în brichetă...

Desen de Fred Ghenădescu

UN CLIENT CARE ȘTIE CE VREA I...
(sau poveste fără cuvinte)

Desen de Nell Cobar

Nevastă-mea, descumpănită, nu știa ce trebuie să facă.

— Da, da, se auzi vocea de bas a socrului meu, ceaiul de izmă face minuni! Dă-i și niște cozi de mere murate. Mai aveți mere murate?

— Mai avem!

— Ei, ce mai stai pe gânduri? Dă-i! Nu vezi? Se prăpădește omu'...

Am sorbit câteva linguri de ceai de izmă, am înghițit câteva cozi de mere murate și... am vomitat.

— Ai văzut? sare bătrînica, dacă nu mă ascultați! Dă-i puțin gaz pe zahăr. Al meu, răposatu', dumnezeu să-i ierte, a avut *romatism particular* și numai cu gaz pe zahăr s-a înnut. Dacă nu murea, trăia și azi!

Vrînd-nevrînd am supt și am ronțăit din bucata de zahăr îmbibată în gaz.

— Ia, ia uități-vă la el, strigă baba, se topește omu' și noi stăm la sfat!

Și către nevastă-mea:

— Fă-i o cliismă!

Cum citi în ochii ei un pui de șovăială, bătrîna se răsti:

— Fă-i o cliismă! Repede! Nu mai sta pe gânduri! Nu vezi că se prăpădește?

Trebuie că-aveam o înfățișare

rea. Ce e drept, îmi zvicnea din ce în ce mai tare timpla și răsufлам tot greu. Aveam, desigur, și febră mare.

Peste câteva minute mi se făcu o cliismă. D-abea mă mișcai din pat.

După câteva minute, ospătarul decide:

— Să-i punem niște ventuze cu sînge!

— Ventuze *strantificate*, îl completă, competentă, văduva bărbierului. Ehe, adaugă ea, să fi trăit *al meu*!... Da' și eu î-le pun bine!

Fui întins pe spate și mina expertă a vecinei îmi aplică niște ventuze, nu știu ce fel de ventuze, — știu doar atât că gemeam de durere: tălau în carne vie.

— Nu e bine, nu e bine, se auzi vocea portarului care dădu buzna pe ușă. Să-i țineți lipitori la ceafă și pin-atunci, repede, repede, o bate de muștar — o bate de picioare.

Nevastă-mea împlini, asudată și agitată, indicația portarului.

— Ar fi bine, se amestecă și responsabilul blocului, un fost avocat, dacă i-am *administra* un purgativ.

— De acord! sări ospătarul. Și al mai bun purgativ e zeama

de varză. Aveți zeamă de varză?

— Am eu! sări înmoasă moașa străzii. Și cită al zice pește mi se turnă pe gît o cană plină-vîrf de lichid acru-pi-părat.

— Ce-a pățit, oameni buni? se interesă nea Radu, cizmarul de peste drum, la care, din cînd în cînd, al mei își repară pantofii.

— Nu știu nici noi! cutează nevasta. Are fierbințeli, amețeli, răsufля greu!

— O fi trecut măsura! își dădu cu părerea, filozofic, nea Radu, cizmarul.

— Cum?

— O fi băut dă-i rubiniul! Arde-i o lămie. La iuteală! Așa! S-o stoarcem acu'! Mai tare! Așa! Gura, porunci nea Radu, și vrînd-nevrînd, înghiți zeama de lămie.

— Fugi, mă nerodule, d'alc! Nu vezi că-i otrăvești? îl certă ospătarul... Și către nevastă-mea:

— Ai o cărămidă caldă?

— Am!

— Adu-o! Repede!

Mi se puse o cărămidă fierbinte pe talpa piciorului drept.

— Așa! Acum ar trebui puțină mișcare! la dă mina... mina stîngă, de la inimă! Ri-

dic-o sus, mai sus! Așa! Acu' astălalță... sus! Sta! sus!.. Acu' întoarce-te cu fața-n jos! Mai! Și mai!...

Nu mai simțeam nimic. Broboane reci de sudoare mă compleșiseră din creștet pînă-n talpă. Pe dinaintea ochilor dăntulau umbre cernite. Acu', acu' mă pierd cu totul.

Așaaa! auzii ca prin vis.

— Lasă-l, dom'le, se oțări nea Mitică. Ce-i trebuie lui e niște untdelemn... o linguriță de untdelemn...

Nevastă-mea, care umbla ca amezită, aduse o sticlă și o linguriță.

— Foarte bine! Dă-o pe gît! Simți un gust acru: mi se dăduse să beau, din greșeală, oțet.

— Știi ce i-ar trebui lui, auzii vocea pensionarului, i-ar trebui niște raze! Face minuni!

În tăcerea care se lăsă în casă, încercă, cu vocea scăzută:

— Vă rog...

— Sst! Sst! făcură cu toții. Să-l auzim!

— Vă rog.. gemul eu... ce-ați zice... să chemăm un doctor?..

Nevastă-mea se plesni cu mina pe frunte:

— Titi! Asta-i o idee!...

Virginica

făgăduiește

În 1955, nepoata mai mare a soției mele s-a transferat cu serviciul în București. În 1956, în trimestrul I, soția mea, Jeni, a avut nefericita idee să-i spună nepoatei ei, Virginica: „Virginico, joia asta sau vineri să vii la noi la masă”. Și de atunci, în fiecare joi și vineri nepoata vine la noi la masă. După două luni, fiindcă soția mea dădea semne de oboseală, am rugat-o pe Virginica: „Vino la masă mai curînd duminica ori sârbătorile. Sârbătoarea, Jeni o să se poată odihni după prînz”. Virginica nu s-a supărat și din săptămîna următoare a venit la masă joi, vineri, duminica și sârbătorile.

Într-o zi, în trimestrul II (era zi fără masă), a apărut pe neașteptate nepoata, s-a prăbușit pe studiu, în hohote de plîns, și paș de-o potolește... Zice nevastă-mea: „O fi supărată că n-o invităm și celelalte trei zile la masă!” Mi s-a făcut negru înaintea ochilor și mai să izbucnesc și eu în hohote...

- Nu... nu mai pot să rezist, mătușică Jeni, suspină Virginica...

Am încercat s-o liniștesc: „Ce ai, draga mea?” Zice nevastă-mea: „Nu vezi ce are?” și-mi arată în hol două geamantane mari pe care Virginica le adusese cu ea.

- M-am certat cu locatara mea de alături, unchiule, hohoti nepoata. E o scandalagloatăcă fără pereche! Ne-am tras de păr.

- Aoleu!

- Adică de fapt ea m-a tras de păr! continuă ea.

- Nu mai plînge, Virginico, am mîngîiat-o eu. N-avea grijă, nu te lăsăm noi.

N-am lăsat-o noi și nu ne-a mai lăsat nici ea. A intervenit Jeni și pînă la sfîrșit l-am făcut mutația în spațiul nostru locativ.

- Pe cuvîntul meu de onoare, unchiulețule, m-a asigurat ea, înainte ca șeful Spațiului Locativ să-și pună semnătura pe repartizare, dacă o să simțiți că mai aveți pe cineva în casă la voi.

L-am cedat o cameră, și în scurt timp l-am cedat bufetul, pungile cu zahăr, vasele de bucătărie, sticlele cu ulei, făina și celelalte accese pe care Virginica și le însușea fără nici o aprobare prealabilă. Sincer vorbind, nici nu mai prînzea ea la noi, prînzeam noi la ea, fiindcă la dînsa în cameră a transferat, vorba ei, fără să simțim că mai e cineva în casă, toată aprovizionarea, și tacimurile. În camera noastră a lăsat doar patul, așternutul și două scaune șchioape. Scrișneam din dinți, tăceam, și înghițeam în sec, în vreme ce Virginica înghițea tot ce pregătea mai bun nevastă-mea pentru mine. Tăceam fiindcă n-aveam chef să mă cert cu rubedeniile din Rimnicul Sărat, pentru care Virginica era o sfîntă, un ingeraș, un dumnezeu.

După cîteva zile a deschis larg șffonțerul nostru, a scos

SOȚIA DIRECTORULUI TÎRGUIEȘTE

— Te rog să-mi faci un pachet micuț, că azi sînt fără mașină...

Desen de Noblescu

MIRCEA PAVELESCU

Un scriitor fecund

*A terminat o dramă, un roman
Și niște note de călătorie.
Recent a scos un op de poezie
Și toate-acestea n mai puțin de-un an.*

*Artistul nostru e fecund și scrie
Mereu, fără-ncetare peste plan,
Dar opera lui pastă de titan
De-un timp se ofilește-n librărie,*

*El care poate-n chip misterios
Să impletească dorbele trumos
Gîndește trist la munca lui deșartă.*

*Și recunoaște cu melancolie
Că n-a făcut din meserie, artă
Fiindcă-a făcut din artă meserie...*

rochiile soției și le-a așezat în schimb pe ale ei. Ce-i drept, rochiile soției nu le-a aruncat pe divan să se șifoneze, le-a aruncat pe ea... A făgăduit totuși că n-o să le dea la transferat. De curînd, a venit noaptea tîrziu din oraș îmbrăcată cu rochia de mătase naturală a nevastă-mi, plină cu pete de înghețată, sirop și prăjituri.

- Ce-i asta? se îngălbeni soția.

- Amandine! a răspuns naiv nepoata. Dar nu fii disperată, acum se poartă imprimeuri cu buline așa că o să fii la modă!

- Virginico, am sărit eu, ești mincinoasă. Ți-amintești ce spuneai? Că n-o să simțim dacă e cineva în casă la noi.

- Păi nici n-ai simțit, pentru că am venit în virful pantofilor!

Într-adevăr venise în virful pantofilor pe care eu îl cumpărasem soției de ziua ei.

În trimestrul III, Virginica a început să dea serate dansante, așa că eu și nevasta eram ocupați pînă peste cap cu ascunsul serviciilor de cristal și porțelan.

- Virginico, am luat-o eu la rost, mi-ai făgăduit să nu faci bici din casă. Ți-ai dat cuvîntul că n-o să ne stingherești din somn.

- Nici o grijă, bibicule! (din „unchiule”, după repartizare am ajuns „bibicule”) am aranjat să dormiți noaptea la Gigi.

Tîrziu după miezul nopții am ajuns la o mătușă de-a noastră, fiindcă Gigi locuia la cămin și portarul de-acolo nu vroia să

ne lase să intrăm pe baza legitimației mele de referent tehnic. Noaptea următoare am bătut la ușa bunicii Eleonora, apoi în altă noapte am dormit la mătușa Aspasia, așa că Virginica avea perfectă dreptate: Nici nu simțeam că era cineva în casă la noi... Pe urmă, cu orice risc, am hotărît să dormim totuși acasă, fiindcă ne luaseră neamurile la ochi de somnambul! Pînă într-o zi mi-am luat inima în dinți și l-am spus-o de la obraz:

- Virginico, așa nu mai merge. Ți-ai călcat cuvîntul. În consecință e imposibil să mai locuim împreună.

- Și eu sînt de aceeași părere! a confirmat ea.

- Așadar mergem săptămîna viitoare la Spațiul Locativ și anulăm convenția.

- Perfect! Dacă ți-ai găsit locuința în altă parte, mergem chiar mîine. Și să știi, bibicule, s-a potrivit de minune, fiindcă peste o lună mă căsătoresc și am nevoie și de camera dumitale!...

...După îndelungi tratative familiale, pe Virginica am reușit s-o transfer la mătușa Aspasia. Și bătrîna e foarte mulțumită. Spune că e o bomboană de fată. Chiar ieri mi-a mărturisit: nepoata nu strigă la ea, nu face gălăgie, și n-o trezește noaptea din somn!

P.S. Am uitat un amănunt: mătușa Aspasia e surdă din naștere!...

Reportaj de RODICA TOTH

„Urzica” a fost chemată deunăzi la telefon tocmai din regiunea Iași. „Se faci, bre, Urzico, nu vii și pi la noi?” s-a auzit la aparat o voce cu accentul atât de cald și binecunoscut al moldovenilor. „Da' cine-i acolo?” a întrebat „Urzica”. „Și-n să fie? Iaca noi, G.A.S.-urile din regiune. Și te rugăm pi matală să-ți iei șele ciuboțele și să poștești la recoltat. Ori ai uitat că ești în campanie?” La o asemenea... critică, „Urzica” și-a luat „ciuboțelele” la spîinare și primul drum pe care l-a făcut a fost la:

G. A. S. MIROSLAVA, raionul Iași

e un G. A. S. fruntaș, adică a obținut în anul acesta la recolta de grâu, orz și secară peste 2000 kg la hectar. „Vinovali” de aceste succese sînt și tovarășii Olaru Octav și Bălană Anton, ~ mecanici de întreținere, Grama Vasile ~ tractorist, Cjobanu Gheorghe ~ șef de trup și Manole Constantin care, muncind cu tragere de inimă, au obținut, după cum se vede, și o recoltă bogată în... laude.

O baie chimică

G. A. S.-ul Miroslava e legat cu rețeaua de apă de Fabrica chimică nr. 2 cu care se învecinează. Conform înțelegerii, 100 de oameni veniți în campania de trerieris au făcut cîte b baie la dușurile fabricii. Fabrica chimică, din exces de zel, a căutat să-i bage cit mai bine la apă. Atît de bine, încît, după cum reiese din factura nr. 0335 din 29 VII, gospodăria a fost curățată de 4 102,68 lei, ceea ce înseamnă că prețul unei băi se ridică la suma de... 41 lei. Cum muncitorii declară că în afară de o sală cu dușuri și apă nu li s-au pus la dispoziție nici un fel de mirodenii exotice, din timpul farao- nilor, taxa impusă nu miroase a... bine. După un asemenea tarif sîntem curioși cum au s-o scalde cei vizați.

Un tată... eroin

Fierarul Crețu Nicolae are o meteahnă: bate. Dacă e treaz, bate fierul cit e cald, dacă-i băut, își bate nevasta pînă la rece. După ce-și termină norma la nevastă, schimbă locul de muncă, la copii. Are zece copii tovarășul Crețu și cu toți face pomi-cultură. Adică îi ia de păr și îi bate... măr. Are, nu are motive, îi altofește. După cîteva zile de la „experiențe”, ca de în melancolie, se prezintă la direcție și cere o învoire ca să plece în cău- țarea familiei refu- giată, care pe la spi- tal, care pe la mi- litie. Pe urmă se îmbată de bucurie că i s-a întors fa- milia și nu mai dă pe la gospodărie decît după o nouă... în- voire. Va să zică nevasta tovarășului Crețu nu e numai mamă eroină. E și nevastă ero- ină... Un eroism însă cu care tovarășul Crețu nu are de ce să se mîndrească...

— Și acum, hlc... să vă, hlc... altolesc...

Mecanici cu... pene

Mocanu Vasile, tractorist, și Haruști Ion, șofer, și-au îngrijit mașinile atît de bine, încît au ajuns cu ele la I.C.M. Pentru aceste motive au fost eliberați din muncă. Cum s-ar spune, distrugînd mașinile au rămas de căruță.

Cînd o ia vaca prin porumb

tovarășa mulgătoare Bombă Veta... explo- dează. Așa s-a întîmplat că, din neglijența ei

Desene de V. VASILIU

și a tovarășului mulgător Bălțiță Constantin, vacile au intrat în porumb și una din ele, intoxicată, a trebuit să fie sacrificată. In ceea ce privește „sa- crificiul” pe care va tre- bui să-l facă tovarășa Bombă achitînd pagubele, sperăm că gospodăria n-o s-o lase... Bălțiță.

Conu Jenică

alias Popa Ion, respon- sabilul trupului Micleşti, cînd îl cauți e, ori în șaretă, ori în plja- ma. Nu-i vorbă că, și cînd dai peste el la cîmp, te miri cum de-l mai ține pămîntul. Că de felul în care ține Conu Jenică pămîntul, ne-am lămurit pentru că, datorită însămînțării proaste și a lipsei de organizare, Popa Ion a obținut cea mai proastă recoltă, adică nu- mai 900 kg la hectar, dînd producția medie a gospodăriei peste cap. „De ce lucrează tovarășul Popa atît de prost?” am întrebat noi. „Fiindcă nu are dascăli”. „Păi ce face tovarășul director?” „Împărtășește”. Proba- bil că va urma în curînd și o... spovedanțe.

Un indiciu prețios

La sectorul zootehnic lucrează ca tehni- cian tovarășul Toma Simion. Pînă acum și-a trecut examenele cu calificativul „foarte bine” și a răspuns la toate muncile peste... așteptări. Adică a depășit planul la toți in- dicii. Acesta e un indiciu că tovarășul To- ma este cel indicat să primească felicitările noastre.

G. A. S. MOARA GRECILOR, raionul Vaslui

Vecine, dragă vecine,

e cîntecul pe care îl cîntă tractoristul Agapie Mihai, care a fost ajutat în muncă de tovarășul Gheorghiu Dumitru, tractorist la G. A. S. Laza. Ca un bun vecin, tov. Gheorghiu a contribuit la realizarea planu- lui gospodăriei, lucrînd alături de tovarășul Agapie cîte 100 de hectare fiecare. Intra- adevăr, aceasta e o prietenie care dă... roade.

K. D.

Flueraș Vasile, tractorist la trupul Roșești, după ce și-a distrus tractorul K. D. A. - 2, în plină campanie, în ziua de 20 iulie l-a părăsit în cîmp, avînd grijă să dispară. În fața unei asemenea atitudini, tovarășii săi de muncă au tras concluzia: K.D. Și în adevăr, în curînd, Flueraș Vasile va răspun- de în fața organelor de judecată. Va răs- punde... fluterînd a pagubă.

La stupina Timoftei

tovarășul Căușan Vasile, apicultor, a avut în îngrijire o sută de stupi. Mierea, pe lîngă faptul că e dulce, mai are și calitatea că se lipește. Așa s-a făcut că 20 de rame s-au lipit atît de bine de mîinile tovarășului Căușan, încît n-au putut fi dezlipite decît în momentul cînd au fost puse în stupii săi personali. Pen- tru aceste motive i-am rezervat și noi o ramă în repor- tajul de față, ce-i drept, fără miere, dar cu mai multe foloase.

Un stup la care „trag” albinele

Brigada complexă G. A. S. Todirești nu a fost dotată cu unelte necesare.

DIR GEN. GOSTAT: - NOI AM TRIMIS UNELTELE. POFTIM LISTA...
G.A.S. TODIREȘTI: - NOI NU AM PRIMIT UNELTELE. POFTIM LISTA...
URZICA: - ATUNCI CINE E VINOVALI?

G.A.S. TODIREȘTI, raionul Negrești

La noi la Todirești

ne-a spus tovarășul director Aluresi Gheor- ghe, se muncește ca în... filme. Adică avem eroi. Doi dintre acești eroi sînt tovarășii Taraș Pavel și Mazilu Maria, brigadierii la sectorul zootehnic, care au depășit planul anual încă de la 1 august. Filmul lor de de- but s-a numit „Bravo lor”, și e un film pe care am dori să-l vedem în cit mai multe... serii.

Somnalgie

Cu adîncă durere am aflat că tov. Dro- botă Dumitru, brigadier la secția Negrești... zace. Boala de care suferă tov. Drobotă se numește somnalgie și se manifestă în pri- mul rînd prin somn adînc în timpul campa-

— Ah ce dulce este viața, Cînd te-apucă dimineața...

nilor. De asemenea, această boală se mani- festă și prin creșterea părului arhlabundent, prin alungirea cămășii în carouri peste pa- taloni și prin fluterături prelungi în ritm de mambo. Medicii au declarat că această boală e vindecabilă numai în cazul cînd tov. Dro- botă se... trezește.

Un purice care sare

Purice Alexandru, cantînter la G.A.S. To- direști, a sărit peste formele legale și a supt vreo 7000 lei din banii gospodăriei. În mo- mentul de față Alexandru se află la tribu- nalul din Vaslui... pentru decontare. Cum s-ar spune, Purice a cliupit... și a fost prins.

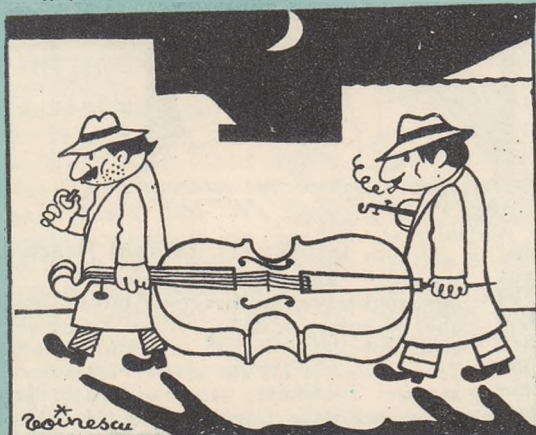
Ciobanul Ababi Gh de la G.A.S. Dobrovăț a fă- cut să dispară 20 de oi, sub diferite pretexte.

LUPUL CIOBAN LA OI

Fals ghid muzical

CONCLUZII, sau
Intoarcerea de la kermeza din Bolintin

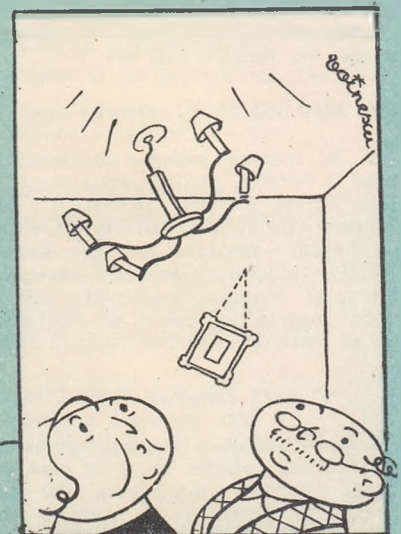

CONTRABASISTUL: — Ehe! E grea muzica!

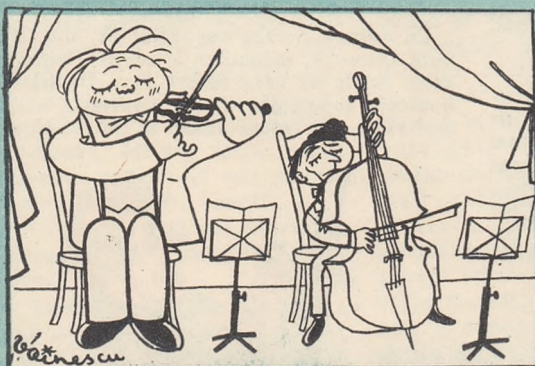
INTOCMIT DE GEORGE VOINESCU

Canon

Muzică de dans

Duet
sau
nejusta repartitie a sarcinilor

Violoncel, fierăstrău și voce

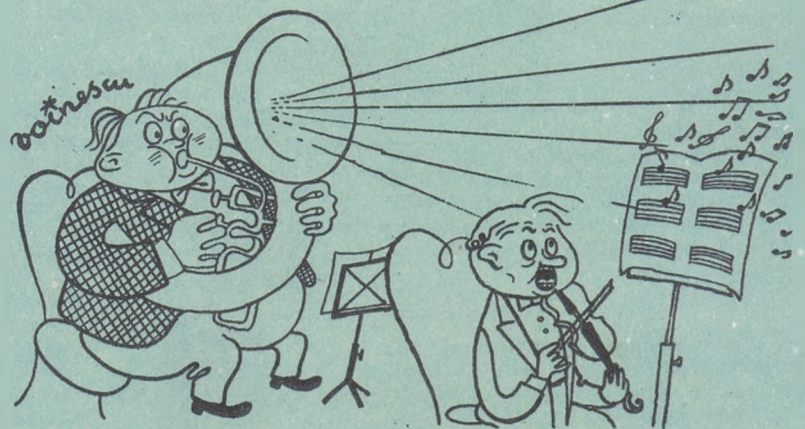
Muzică de noapte

Arii celebre

Muzică... ușoară

Fortissimo
sau
muzică de fanfară

Bibică

Bibică e omul ideilor. Idei, ce e drept, am și eu, ai și dumneata, dar spre deosebire de ale mele și ale dumitale, ideile lui Bibică sînt toate idei salvatoare. Și cînd ești dol-dora de idei salvatoare, e normal să treci prin viață fluterînd. Ideea salvatoare are avantajul că vine atunci cînd momentul e mai critic, cînd situația e mai grea și cînd se cere o ieșire mai promptă. Dacă sîntem în urmă cu planul și nu mai știm cum să facem ca să prindim mai repede, atunci în capul lui Bibică încolțește ideea salvatoare care îl scutește de zorul asaltului: se îmbolnăvește. Boala e cea mai salvatoare din-tre ideile lui Bibică. Cînd, în sfîrșit, răsuflăm că am dus lucrurile la bun sfîrșit, iată că apare și Bibică inocent și convalescent, cu un certificat medical, sau martori oculari gata să declare, sub jurămint, că amicul nostru s-a aflat tot timpul între viață și moarte. Dacă perioada de vîrf e de mai lungă durată și ideea cu boala n-o poate acoperi în întregime, intervine ideea cu concediul de odihnă. Eu sau dumneata, care nu sîntem inzebrați cu darul ideilor salva-toare, ne luăm concediu cînd e vremea mai frumoasă sau cînd ne așteaptă rudele în provincie. Bibică își ia concediu cînd e zo-rul mai mare la birou. Apare cu un bilet galbul în mînă și cu aerul satisfăcut al omu-lui care te-a pus în fața faptului împlinit.

- Mîine plec la Herculane.
Și nu pleacă niciodată singur. Acu' doi ani l-a luat pe Ionescu de la contencios. Anul trecut Ionescu n-a mai vrut să vină cu el și l-a luat pe Filip. Anul ăsta n-a mai vrut să vină nici Filip și m-a luat pe mine.
Am ajuns pe inserate într-o vilă, ca o ju-cărie pierdută din greșeală la marginea pă-durii. Bibică s-a trîntit istovît pe pat.
- Nu mi-e bine. Am nervii zdruncinați. Dacă tot te duci la cantină, adu-mi și mie mîncarea în sufertaș!

Un om plin de idei ca Bibică trebuie să

fie prevăzător: a prevăzut că n-o să-i fie bine și și-a adus sufertașul de acasă. Nu-l refuz. În definitiv, vorba lui, tot mă duc la cantină, ca să mîncîc eu! Nu-l refuz nici a doua zi, nici a treia. În fiecare seară, mă duc la cantină cu sufertașul. Așa pînă în ultima zi.

Ah, ultima zi! Dumneavoastră care, ca și mine, plecați în fiecare an la odihnă, știți ce inseamnă ultima zi! În ultima zi parcă ozonul e mai imbiator ca oricînd, parcă munții sînt mai înalți, parcă pădurea e mai parfumată și parcă concediul a fost mai scurt ca oricînd! În ultima zi, parcă și Bi-bică s-a simțit mai bolnav. Mi-a spus că nu poate pleca în halul în care este.

- Du-te la doctor! - l-am sfătuit eu.

Bibică a strîmbat din nas:

- Am o idee mai bună: să vină doctorul aici. Dacă mi-ești prieten, dă fuga și chea-mă-l!

Am dat fuga. Cînd m-am întors cu me-dicul, l-am găsit pe Bibică culcat în pat, cu lighean lingă el, cu comprese reci pe cap. Tremura tot.

- Ooooooff!

- Calm, tovarășe, fii calm! - încerca doc-torul să-l liniștească.

Cu vocea ca de ventrîlog, izvorită dintr-un ultim efort, Bibică îngînă distrus:

- Doctore... spune-mi adevărul, doctore... Ce am? E grav?

- Liniștește-te, tovarășe, fii calm! - în-cerca medicul să-l consoleze, ascultîndu-l și ciocănîndu-l pe tot trupul. Deocamdată nu constat simptome după care să pot înțelege...

- Aoleu!... Dacă nu puteți înțelege... e grav. Doctore, te rog, doctore! Dacă se în-țimplă ceva... scrie-i nevesti-mi... Am un loc de casă în Colentina... îl las copiilor... altă avere n-am...

În ochii neputincioși ai medicului citesc un strop de dușoșie. L-a mai ascultat o dată și încă o dată, l-a ciocănit de zeci de ori apoi, cu cel mai sincer regret, a ridicat din umeri:

- Nu pot pune nici un diag-nostic, pînă nu văd analizele.

Pentru facerea analizelor, Bi-bică a primit un concediu medi-cal de trei zile, iar medicul - ce bălat de treabă! - a pro-mis să vorbească cu adminis-tratorul și pentru mine, deoa-rece un bolnav atît de grav nu poate fi lăsat în acest timp fără îngrijire.

L-am condus pe medic pînă la poarta vilei. Cînd m-am în-tors în cameră, Bibică rezolva cuvinte încrucșate.

- Dacă nu-mi venea ideea salvatoare cu medicul, la ora asta eram amîndoi în tren! - mi-a spus el.

Timp de trei zile, Bibică și-a făcut toate analizele pos-tibile.

- Poate am norocul să-mi găsească vreo boală și să-mi prelungească concediul! - tră-gea el nădejde.

Dar n-a avut norocul ăsta. Cînd, peste trei zile, s-a dus cu mine la medic, acesta îl aștepta radios, cu rezultatele analizelor pe masă:

- O veste bună!

- Ați găsit ceva?

- N-am găsit nimic! Ești să-nătos tun.

Bibică s-a așezat istovît pe scaun. A cerut un pahar cu apă și un antinevralgic. Pe urmă, a spus medicului că nu se aștepta la atîta superficiali-tate și a cerut condica de

reclamații. La rîndul lui, medicul s-a ener-vat. L-a spus că, după părerea lui, Bibică nu e decît un simulant, și că trebuie să plece numaidecît, intrucît concediul l-a ex-pirat de trei zile. În asemenea ocazii, nervii sensibili ai lui Bibică nu rezistă. S-a enervat, s-a făcut roșu la față și a început să strîge, ca să audă toată policlinica, că nu așa trebuie să se poarte un medic cu un muncitor (de fapt Bibică e contabil) și că ar trebui să lupte împotriva acestor mentalități burgheze, care nu fac cinste unui medic. La rîndul lui, doctorul l-a dat un răspuns atît de as-pru, încît nervii sensibili ai lui Bibică s-au întărit și mai rău, fața i s-a făcut mai ro-șie, miinile au început să-i tremure. Nu mai putea vorbi fără să se bilbite. Ochii îi erau injectați, iar tîmplele începuseră să-i zvîc-nească. Cum îl știu slab de nervi, imi era frică de un atac. Dacă, doamne ferește, i se întimplă ceva lui Bibică, ce spun eu la București?

Dar medicul rămînea impasibil și schîmbul de cuvinte a devenit atît de violent, încît firea sensibilă a lui Bibică n-a mai rezistat și inevitabilul s-a produs: clătîndu-se în-cet, prietenul meu a leșinat jos, pe covor.

Pe mine, un leșin mă mișcă pînă în adin-cul sufletului. După mine, medicul, indife-rent de părerea pe care o are despre pacient, nu are dreptul să-l aducă în asemenea hal de disperare. L-am spus-o în fața:

- Sînteți răspunzător! Iată unde ați adus un om care, după cum ați spus chiar dum-neavoastră, pînă acum cinci minute era per-fect sănătos. Priveam amîndoi la omul pa-lid, lungit pe covor, îngrijit de două surori. De pîtră să fi și tot nu poți rămîne ne-mișcat la asemenea scenă. Inima doctorului s-a mai mișcat.

- Bine! - zice. Acum, că s-a întimplat așa, culcați-l în salonul nr. 2, și-i dau două zile concediu.

Niciodată nervii mei n-au trecut prin ase-menea încordare. Simțeam o fierbințeală ter-ribilă. Cu gest de automat am luat foaia de concediu de la medic, apoi am ajutat să-l ridicăm pe Bibică. Atunci, cel leșinat des-chise discret ochii, clipi șiret, și-mi șopti prietenește la ureche:

- Bravo! Imi place cum te-ai descurcat. L-ai dus frumușel!

Am crezut că aturează sau că am eu ha-lucinații. Am avut impresia că totul se în-virte în odate, că tavanul e jos, că podeaua e sus, că doctorul sta cu picioarele pe pla-fon. Pe urmă, am leșinat.

Cînd m-am trezit din leșin, mă aflam pe terasa policlinicii. Medicul nu mai era lingă mine. Lingă mine erau valizele, iar lingă valize era Bibică, distrus:

- Ai spulberat totul! Ideea cu leșinul tău a stricat ideea cu leșinul meu.

- Leșinul meu n-a fost o idee! - zic - A fost leșin adevărat.

Așa a început discuția. De la discuție la ceartă nu-i decît un pas. Ne-am certat tot drumul. În tren, am stat pe culoar, ca să nu se bage de seamă că ne certăm. Nici n-am simțit cum ne trage curentul. Abia a doua zi am simțit cite un junghi în spate, iar Bibică a rămas răcit la pat. M-a rugat să chem medicul întreprinderii. Dar între timp, întreprinderea a primit de la stațiune o în-științare cum că sîntem amîndoi niște simu-lanți și niște farsori, așa că nici un medic n-a vrut să mai vină. A aflat și directorul. Zice că dacă Bibică nu vine nici mine la serviciu, îl sancționează exemplar. Dar Bibică are temperatură. Dacă se duce miine la bi-rou, temperatura o să crească. Iar dacă nu se duce, directorul îl sancționează exemplar.

Încă o situație grea. Încă un moment critic. Ta-e sînt curios: ce idee salvatoare găsește Bibică?

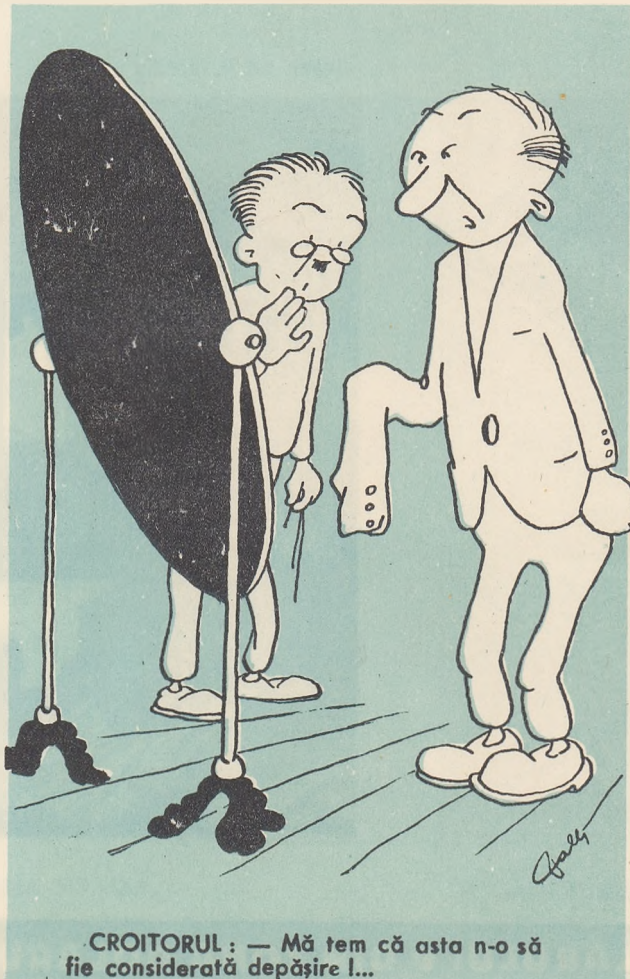
Dar pe viitor, s-a zis, nu mai pleacă Bi-bică cu mine în stațiuni!

De altfel, cred că nu mai pleacă nici sin-gur pentru că s-a aflat la sindicat de cele petrecute, așa că poimîine vor să-l critice în plenară.

Dar o să-i critice în lipsă; Bibică a anun-țat că e bolnav, așa că poimîine merge la policlinică.

Cum spuneam, are totdeauna idei salva-toare Bibică ăsta!

Desen de Pall

CROITORUL: - Mă tem că asta n-o să fie considerată depășire!...

IN LUMINA FAPTELOR

Drapelul sau banii?

Directorul comercial al companiei aeronautice engleze „British European Airways” a hotărât să înlăture drapelul național britanic de pe copertele prospectelor și orarilor liniilor deservite de compania sa. Lucru care a stîrnit o mare indignare în anumite cercuri din Anglia. D. Anthony Milward și-a explicat însă gestul cu toată seninătatea: „Agenții noștri din Grecia și Orientul Mijlociu ne-au semnalat că simpla prezență a drapelului britanic pe coperta orarilor noastre determină pe pasageri să nici nu le deschidă măcar.”

Se pare că argumentul d-lui Milward a fost de natură să risipească indignarea patrioticească a notabilităților din țara cunoscutelor zicale „timpul e bani”.

La urma urmelor, afacerile sînt afaceri!..

Secrete nepătrunse

D. Aubrey Jones, ministrul producției, a refuzat să răspundă unei interpelări, în Camera Comunelor, cu privire la sumele cheltuite pentru realizarea bombelor cu hidrogen britanice. Ministrul a declarat că dacă ar indica vreoa cifră, aceasta ar putea permite statelor străine să-și facă o idee asupra elementelor din care e alcătuită bomba.

Discreția d-lui Jones e fără îndoială impres-

sionantă și stă bine unul ministru. Numai că ea este de o adîncă inutilitate, dacă ținem seama de faptul că cele două explozii H britanice din insulele Christmas au dezvăluit, prin efectele lor și prin deșeurile lor radioactive, mult mai multe din tainele bombelor decît ar fi putut trăda simpla enunțare a unei cifre. Nu s-ar putea spune, oricum, că naivele mistere ale d-lui Jones sînt lipsite de farmec!..

Bieții milionari

Nu de mult, după cum arată presa occidentală, uriașul trust american „General Motors” a fost zguduit de o serie de greve ale muncitorilor. Unele sindicate și unități (Chevrolet și Pontiac) au intrat în grevă deoarece muncitorii primesc un salariu redus, nu pentru cele 40 ore legale, ci ca urmare a faptului că nu pot lucra toată săptămîna. În alte fabrici ale lui „General Motors” această problemă a fost rezolvată prin... concedierea unui mare număr de muncitori, ceea ce de asemenea a determinat intrarea în grevă a celor rămași. Nu mai puțin numeroși sînt muncitorii care au recurs la grevă, în diferite alte unități ale marelui concern, pentru a protesta împotriva sălbaticelor condiții de lucru, a extenuanței, inumanelor viteze a benzilor rulante etc.

Pentru a răspunde tuturor acestor revendicări, pentru a stăvili pornirea justificată a maselor muncitoare către un trai mai bun, o salarizare mai echitabilă etc., oficiile de publicitate ale trustului au pornit o adevărată campanie pentru a dovedi că, dimpotrivă, salariații lui „General Motors” trăiesc ca în sinul lui Avram și că, pe de altă parte,

în raport cu profitul realizat de trust, nu e posibilă nici un fel de sporire a salariilor. Argumentul principal al acestei campanii este că, într-adevăr, profiturile lui „General Motors” au scăzut, în 1955 ele fiind de 1.189.477.082 dolari, iar în 1956 atingînd abia suma de 847.396.102 dolari!..

Cifrele sînt, cum se vede, concludente. Ingrozitor să te gîndești că muncitorii lui „General Motors” sînt în stare de nemulțumire cruntă de a cere măcar o centimă în plus nefericitorilor patroni și acționari care abia au izbutit să încropească anul trecut o bagatelă de câștig de opt sute și ceva de milioane!

Supărare în Texas

Ziarele americane au scris acum cîtva timp despre o hotărîre a consiliului școlar din Houston, statul Texas, cu privire la interzicerea unor manuale școlare. Cărțile cu pricina sînt: „Geografie și probleme internaționale” publicată de Rand Mc. Nally „Geografie și probleme internaționale” publicată de Mac Millan Co., respinse pentru motivul că fac „propagandă în favoarea Națiunilor Unite”, precum și „Economie aplicată”, publicată de Southwestern Co. din Chicago și Dallas, interzisă pentru că susține că „controlul federal ar fi devenit necesar”.

În privința „controlului federal”, firește Texasul cow-boy-ilor impetuoși și independenți are tot dreptul să protesteze. Care să fie însă pricina intoleranței acestui stat ilustru al constelației americane față de propaganda în favoarea Națiunilor Unite?

Desen de Luigi

MONOPOLISTUL AMERICAN OFERĂ „PIPA PĂCII”

Desen de V. Vasiliu

„NOAPTE ALBĂ...”

E drept că o propunere năstrușnică privind alegerea statului Texas în Organizația Națunilor Unite a eșuat în ridicol anul trecut. Să fie vorba oare acum de o răzbunare promptă a nelumblinziților și mindrilor cowboy? Sau poate s'a prins de veste în Texas că O.N.U. a devenit, peste noapte, o periculoasă organizație subversivă, „roșie”, demnă de celebra „comisie pentru cercetarea activității antiamericane”?

Oricum ar fi, pare probabil că antipatia unor cercuri americane pentru O.N.U. să fie în legătură cu faptul că, în ultima vreme, faimoasa mașină de vot americană din sinul acestui înalt for a început să scriștie din ce în ce mai rău!...

In ajutorul diplomațiilor americani

Generalul Gruenther, fostul comandant șef al trupelor NATO, scos la pensie cu citva timp în urmă, este unul din cei mai credincioși prieteni și parteneri ai președintelui Eisenhower. Nu numai în politică, dar și la bridge, președintele fiind el însuși un pasionat al acestui joc.

Sint, firește, în precizările de mai sus, destule motive pentru ca, odată leșit din funcțiile lui militare, generalul Gruenther să poată fi numit membru în „comisia pentru formarea diplomațiilor americani”, unde, fără doar și poate, înaltele lui calități vor afla o strălucită utilizare.

Nu se știe dacă în ce privește brutalitatea, lipsa de tact, aroganța cazonă, diplomații americani mai au ceva de învățat de la un fost militar de carieră ca generalul Gruenther. E sigur însă că el vor învăța să se descurce desăvirșit în materile de bridge!... Cu atât mai mult cu cit, întocmai ca la bridge, generalul știe perfect să facă... pe mortul.

GEO DUMITRESCU

AFRICA NU MAI OFERĂ SOLDAȚI

Cercurile colonialiste franceze se află, de la o vreme, în fața unor dificultăți noi, din cele mai supărătoare. După cum se știe, rezidentul general în Algeria, Lacoste, evaluase inițial la 400 000 de oameni trupele necesare acțiunii sale de pacificare. În prezent însă, efectivele franceze din Algeria depășesc 600 000 mii de oameni și ele nu se dovedesc totuși suficiente nici măcar pentru stăvilirea și localizarea războiului, necum pentru „pacificarea” visată de Lacoste și susținătorii săi. Ziarul reacționar „l'Aurore” e nevoit să recunoască așadar că „noi și importante efective vor fi necesare, în continuare încă multă vreme”.

Dar de unde să lei aceste noi și importante efective?

Din Africa, marele furnizor de carne de tun al colonialismului francez, a rămas abia o dulce amintire și un nesfârșit izvor de amare regrete. Ah, unde sint bravele unități de marocani și algerieni de odinioară, mîndria armatei franceze? „l'Aurore” trebuie să constate cu tristețe că reacțiunea franceză nu se mai poate bizui pe soldații africani. „Pe unii - oftează „l'Aurore” - tunisieni sau marocani, pentru că ei servesc acum în armata propriei lor patrii; pe alții, algerieni, pentru că, spre deosebire de ceea ce a fost posibil timp de peste un veac, ei nu mai pot fi folosiți azi împotriva fraților lor de singe și religie. Pe de altă parte, azi nu mai dispunem nici de trupe indochineze, iar cit despre malgași (n.r. populația insulei Madagascar), a-i molpsi în acest război insurecțional ar fi o greșeală”.

Ce rămîne de făcut în acest caz

„Singurele trupe de carieră disponibile - suspină „l'Aurore” în continuare - sint, în afară de francezi, legiunea străină și sene-galezii. Dar totalul acestora nu atinge 100 000 de oameni. Prin urmare, după cum se vede din socotelile ziarului francez, grosul trupelor colonialiste din Algeria, scăzînd suta de mii a militarilor de meserie, francezi, senegalezii și legiunea străină, - este asigurat de tineretul francez care și îndeplinește serviciul militar.

Ei furnizează de ani de zile lui Lacoste et Co., uneltele represivii sălbatice, carnea de tun sacrificată în zadarnice și pustitoare „operații”, conținutul neînsuflețit al sutelor și miilor de sicrie pe care vapoarele-cimintire le debarcă neîncetat în porturile mediterane ale Franței.

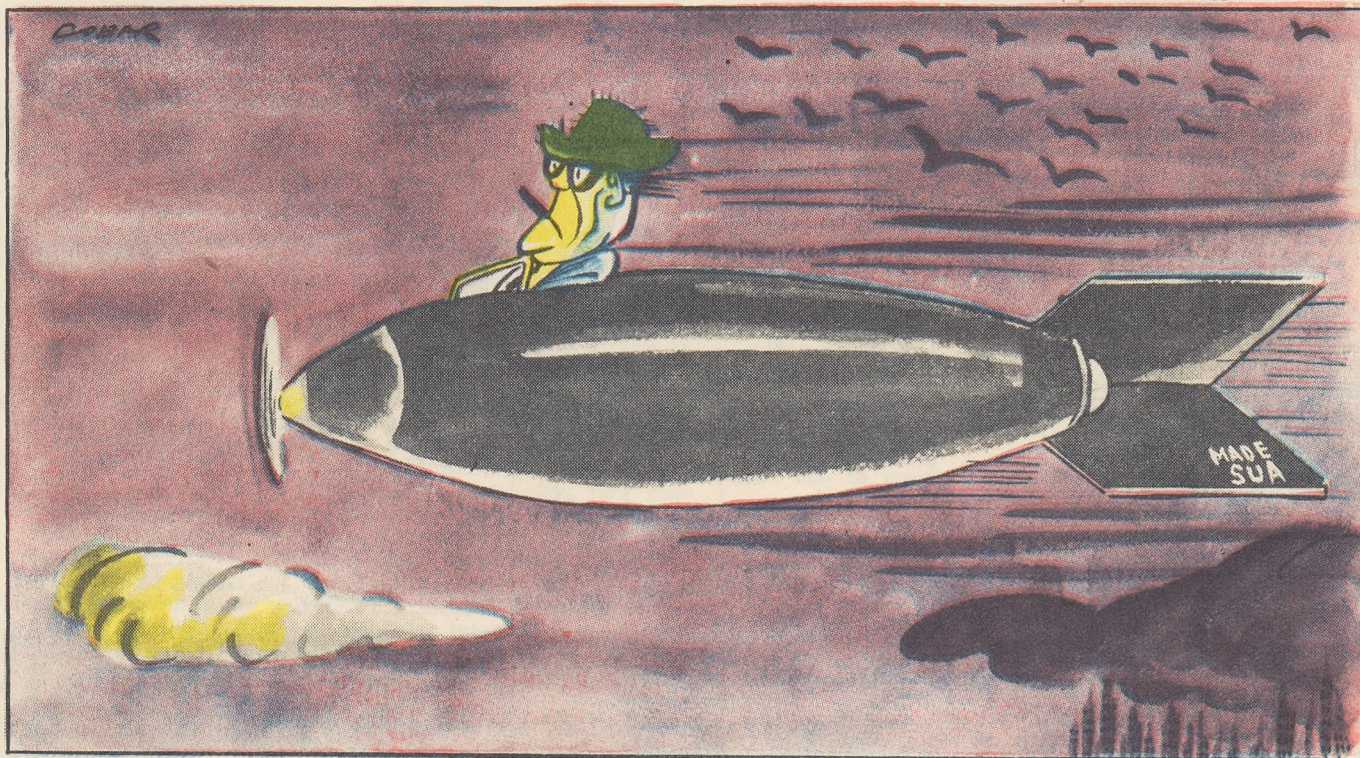
Spre același tîneret, măcinat de ani de zile în războaie coloniale absurde, monstruoase, se îndreaptă acum din nou speranța lui Lacoste și a purtătorului său de cuvînt, „l'Aurore”, în privința „noilor și importantelor efective” de care are nevoie singeroasa aventură din Algeria. Acest fapt dublează tragica rușine în care s'au înglodat guvernantații Franței: o crimă împotriva poporului algerian, o crimă împotriva poporului francez însuși.

Pentru colonialiștii francezi, Africa nu mai dă soldați, Africa cere soldați. Trupele nord-africane purtate prin diferitele războaie coloniale, ultima oară în Vietnam, au trecut prin școala luptei pentru libertate. Încă de acolo, în luptele aprige din Vietnam, erau pierdute pentru imperiul colonial al Franței nu numai Vietnamul ci și Marocul și Tunisia și, în ciuda crîncenei rîsipe de singe de azi, Algeria.

Așadar, malgașii să rămîna acasă! D. Lacoste și stăpînii săi au învățat cite ceva din tristele aventuri ale anilor trecuți. Nu atît însă ca să-și poată da seama că și tîneretul Franței are de luat o înaltă și hotărîtoare lecție în Algeria.

I. CĂLIMARĂ

Desen de Nell Cobar

CĂLĂTORIILE FULGER ALE D-LUI DULLES

U M O R

DE PESTE HOTARE

CANDIDAȚI PENTRU BUNDESTAG

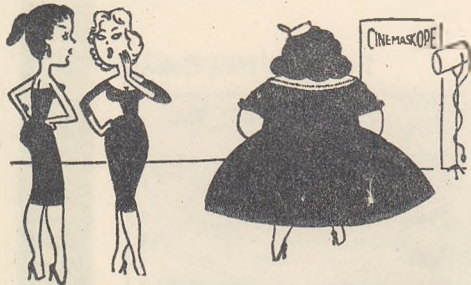
VEȘNICUL NEMULȚUMIT

— Vi s-a născut o fiică. Vă felicit!
— Cum fiică? Am așteptat un fiu... Dați-mi condica de reclamații,

Desen de Șukaev din „Krokodil”

INTR-UN STUDIO CINEMATOGRAFIC

— Asta e cunoscuta stea de ecran lat!
Din „Jez”, (Belgrad)

LA CEAII

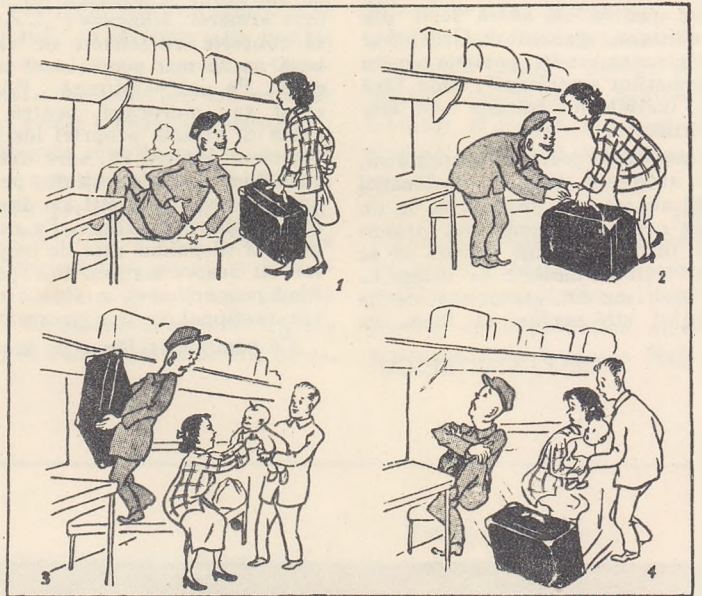

— Tony vă trimite salutări din Sidney. De altfel și-a cumpărat o casă, o vilă, o mașină, și mă roagă să-i trimit cele trei cămăși pe care le-a uitat acasă.

Din „Ludas Matty” (Budapesta)
de Sandor Karoly

— „li am pe toți în buzunar!”
Din „Eulenspiegel”, Berlin (R. D. G.)

FARĂ CUVINTE

Din „Manhua” (Pekin)

— Cine este Pikker?
Atta timp cât n-am primit dispozițiuni nu vreau să știu nimic de el.

— A, asta e Pikker?
De, dacă bălatul trage câteodată la măsca, înseamnă că totul e în regulă!

— Nu vreau să știu de nici un Pikker (trăsnet)!
In instituția mea eu sint tunetul și trăsnetul!

Din revista estonă recent apărută „Pikker” (Trăsnetul), Tallin

DIN AVENTURILE LUI BOZO

Din „Vie Nuove” (Roma) de Fosco Reardon

Contabilul econom

Lingourile plecau de la oțelărie, treceau la secțiile de prelucrare, ajungeau în faza „plesă finită” și sfârșeau pe movila de rebuturi. Să fim drepti: nu toate lingourile sfârșeau pe movila de rebuturi. Dar destul de multe, da. Ceea ce nu reprezenta o consolare pentru conducerea uzinei, ci, dimpotrivă, prilej de îndelungate dezbateri și reciproce acuzații. Vinovatul? Direcția generală de resort pretindea că slăbiciunea vine de la conducerea uzinei, conducerea uzinei îi scutura mereu pe inginerul-șef. Iar inginerul-șef îl indica pe contabil, afirmând sus și tare că aci nu e vorba de o problemă tehnică, ci de una... birocratică. Curios! Ce legătură putea avea contabilul cu lingourile în chestiune? Eh, aci se află începutul istoriei noastre.

Cînd află că el e vinovat de pierderea de timp și de energie la strungarilor, rabotorilor și frezorilor, contabilul îngălbeni, își frecă palmele cu o expresie de neputință și căută să afle logica raționamentului.

„De aproape un an - începuse inginerul-șef - s-a pus problema achiziționării unui aparat pentru detectarea porozităților înainte ca lingourile să intre în prelucrare! Dar în tot acest timp, tovarășul contabil-șef n-a făcut nimic ca să ne ajute. Dumnealui atita știe: stăm prost cu fondul de investiții... descurcați-vă cum știți...”

„Da! zău că stăm prost cu fondul - se vâlcări contabilul. Trebuie să facem economii... Un aparat cum cereți dv. o fi costînd cîte știe cît... ba, chiar mai mult! De ce să nu-l facem în uzină, cu mijloacele proprii? Ce? Bricege și tirbușoane am învățat să facem și un aparat de detectat porozitățile, nu?”

Directorul tresări ușor, se bătu cu palma peste frunte și exclamă: „Chiar așa, tovarășii! De ce n-am face noi înșine aparatul? Ia să mai trezim din amorțeală cabinetul tehnic! Ia să arătăm noi direcției generale că știm să ne descurcăm! Ia să...”

Ce mai încolo-încoace, ideea contabilului, îmbrățișată cu deosebire căldură de director (cărui nu-i ieșea din cap că odată, la minister, fusese muștră pentru deficiențe în gospodărirea fondurilor) ideea aceasta, așadar, produse o neobișnuită activitate în sinul colectivului de muncitori și tehnicieni ai uzinei. Era în joc doar economisirea unei sume de ordinul zecilor de mii - ba, poate chiar mai mult - și, în afara inginerului-șef, care avea numeroase rezerve în privința realizării proiectului, toată lumea căuta să se arate de folos într-un fel, în lupta deschisă de contabil pentru construirea unui INLOCUIITOR DE APARAT PENTRU DETECTAREA POROZITĂȚILOR DIN LINGOURILE DE OȚEL. După care contabilul își văzu mai departe de fișele sale, fericit că birul se grea problema de investiție în utilaj, fără să se atingă cu o centimă de fonduri. (Ah, cum îl vor mai felicita tovarășii de la minister!).

Prima măsură a conducerii uzinei fu instituirea unui concurs cu premii în valoare de zece mii de lei (plus trei mențiuni de consolare, reprezentînd o valoare ceva mai mică). Iar după trei luni de muncă asiduă (în cursul cărora se mai rebutară cîteva lingouri în valoare totală de patruzeci de mii de lei), cabinetul tehnic (care primise sarcină specială în acest sens) anunță că INLOCUIITORUL era gata. Astfel, desenele erau puse la punct, principiul de funcționare era mai bun decît al oricărui aparat clasic, pe scurt: bătălia pentru economisirea celor cîteva zeci de mii de lei - ba poate chiar mai mult - era ca și câștigată.

Numai florile care urmau să împodobească sala de festivități a uzinei, cu prilejul decernării premiilor, costară aproape o mie de lei. Cabinetul tehnic se achitase cu succes de sarcina sa. Cabinetul tehnic - prin cei mai valoroși reprezentanți ai săi - încasă premiile și mențiunile... Iar schițele fură trimise la minister spre aprobare. Și mai trecură vreo două luni, în care se mai rebutară lingouri de șaptesprezece mii de lei.

„Toate ar fi bune - veni răspunsul forului - dacă aparatul proiectat de dv. n-ar prevedea un emițător de ultrasunete pe care nu sîntem siguri că-l veți putea realiza cu mijloace proprii. În caz că izbutiți construcția emițătorului...”

Era împede. Inlocuitorul funcționa perfect. „Ați văzut? striga contabilul. Dacă nu eram eu și directorul nostru cu ideea, prăpădeam de pomană cîte știe cîți bani din capitolul investiții. Hai, rapid, un concurs pentru realizarea emițătorului! Am la capitolul Premii încă opt mii disponibili!”

Și toată lumea o porni pe urmele celor opt mii de lei... pardon, pe urmele emițătorului care nu aștepta decît să fie descoperit.

În cele cîteva luni care urmară instituirii celui de-al doilea concurs, se apelă la diverse întreprinderi electrotehnice, fură chemați vreo cîteva specialiști de la unele institute competente, pe scurt: fondul de investiții în utilaje rămase intact și nu se cheltuiră decît vreo cincisprezece mii de lei din capitolele „materiale”, „documentație”, „deplasări”, „fond director”, etc. Aaa, tovarășul contabil-șef era grozav de descurcător în astfel de probleme. Cît despre lingourile care fură rebutate în acest interval de timp, cîte să le mai ia în seamă? Nu reprezentau decît douăzeci și opt de mii, patru sute trezeci și doi de lei și patruzeci și unu de bani. În schimb INLOCUIITORUL... ehehe, inlocuitorul era gata de funcționare și nu-i mai lipsea decît o membrană - o neînsemnată membrană - e drept, extrem de rară și care trebuia luată de undeva, de-a gata. Emițătorul însă fusese realizat, așa că tovarășul contabil-șef semnă bucuos bonul de plată a premiilor... Iar „prelucrarea” mai trimise la movila de rebuturi vreo douăsprezece lingouri, căci mai trecuse o lună de zile, între timp.

Într-o zi, pe cînd toată lumea își vedea liniștită de treburi (nici nu-și mai amîntea cineva de INLOCUIITORUL DE APARAT PENTRU DETECTAREA POROZITĂȚILOR) o mașină trase în fața birourilor conducerii și însuși tovarășul director general din ministerul de resort coborî pentru o scurtă vizită.

După ce directorul, inginerul, contabilul și următorii îi strinseră mina, zîmbind fericiti de onoarea ce li se făcea, începu plimbarea prin uzină și, cînd ajunseră în fața movilei de rebuturi, zîmbetele dispărură ca prin farmec, făcînd loc unei agitații neobișnuite. Directorul dădea din mîini, de parcă ar fi încercat să înoate, contabilul își ștergea fruntea de nădușeală de parcă ar fi fost în totuși veri, iar inginerul privi în pămînt, de parcă ar fi bănuț cîte știe ce comoară în adîncuri.

„Dacă aveam un aparat pentru detectarea porozităților...” se auzi o șoaptă, reprimată brusc de privirea severă a conducerii.

„Și de ce nu aveți? Ați epuizat fondul de utilaje?” se întoarse către el directorul general.

„Nu - birbii contabilul - dar știți... ne gîndeam că... economii... Și apoi - se învioră el deodată - tehnicienii noștri au și realizat un asemenea aparat... Prin mijloace proprii... Da, da... Dacă mai aveam niște bani - și contabilul cîta o mică sumă de ordinul zecilor de mii - instituiam un nou concurs, pentru realizarea membranei care să-l facă să funcționeze!”

„Cît?! exclamă înaltul oaspete la auzul sumei. Păi, cu banii aștia puteați cumpăra două aparate noi! Ia să treci mîine cu propunerea de achiziție, pe la minister!”

* * *

Dacă cercetați scriptele uzinei noastre, nu vă opriți decît la capitolul investiții. Veți găsi acolo o sumă reprezentînd costul unui aparat pentru detectarea porozităților din lingourile de oțel destinate prelucrării. Dacă totuși insistați să întoarceți fișele, veți mai găsi niște sume. Dar în privința lor, contabilul nu vă va da nici o explicație. Va roși numai, puțin fisticit, apoi vă va chema să vă arate una din izbînzile inteligenței sale (de Cabinetul tehnic nici nu va pomeni): într-un fund de magazie, pe un mic suport, un conglomerat de tîmchele, fire, lămpi și butoane, pe care praful s-a așternut de un deget. Apoi, dacă-l veți trage de limbă, vă va face și o declarație plină de sentiment: „Ah, dacă aveam atunci încă vreo trezeci de mii „fond de premii” pentru realizarea membranei - mă luam eu după directorul general, să cheltuiesc cincisprezece mii pentru un aparat din fondul de utilaj?”

ȘTEFAN HORIA

Epigrame

Unui bufet „Expres”, al cărui responsabil își vede mai mult de ale lui.

De oreți să pună interes
și n-tregul zel profesional,
schimbați-i titlul - din „expres”,
să-i zică - simplu: „personal”.

În S. U. A., costul vieții crește necontenit

Cum poate „costul vieții” fi
atît de ridicat aci
cînd doar atîtea vieți pe an
la ei nu „costă” nici un ban.

Mircea Codrescu

Teorie și practică

Teoria clară a marilor geometri
Este răsturnată de mai mulți cumetri
Care demonstrează în fiecare piață
Că sînt șase sferturi într-un bloc de gheață!

S. Asnaș

Unui dirijor nervos

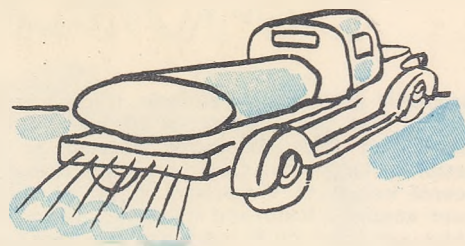
Dirijor ești cu ambiții
Dar puțin îți în isonul
Fîndcă pe la repetiții
Îți lipsesc „factul” și „sonul”.

J. Penchas

* * *

FARĂ CUVINTE

Pe strada mea

*Pe strada mea, cînd bate vîntul, oara,
Rîdică-n slavă nori compacti de praf,
Ca norul de nisip de pe Sahara
Într-un „Simun” la cinematograful.*

*Prin larma de copii ce-aleargă-n soare
Pe strada mea, îmi din pe la urechi
Trei „lett=moțioe”-n bas, răsunătoare:
„Ziareee!”, „Aragazuuu!”, „Haine vechi!”*

*Pe strada mea sînt stîlpi și felinare
Și chiar cînd sînt și becuri, tot nu ard,
Dar nu e un moțio de supărare,
Că-i doar o stradă, nu!... un bulevard,*

*Din strada mea ajungi în trei minute
La Hunedoara sau la Odobești,
Două localuri bine cunoscute
În lumea băutorilor domnești!*

*Cînd se-nfrățesc, în boarea nopții lîină,
Efluvii de grătar și de gogoși
Cu tremolări de valsuri în surdînă
În solo de trompetă dinspre Most,*

*Pe strada mea se-adăpostesc idile
Ca-n bezna unei săli de cinema,
În care tineri cu-ndrăzneli tactile
Încep un mîc roman cu „va urma”.*

*A doua zi, ca-n orice dimineață,
Vor trece iar căruțe spre Obor,
Iar strada mea se va trezi la viață
Învolburîndu-și prafu-n urma lor*

*Și iarăși va spera, increzătoare,
Că oîn măturători și pe la ea
Cu-o autocisternă-stropitoare...
Dar de-astea nu se văd pe strada mea.*

RODICA TOTH

La noi în tei

*Un maidan, un lac cu broaște și
Tînci cu voivodate-n bălării
Cam așa era în Teiul Doamnei
Pînă spre sfîrșitul gri al toamnei.*

*Buni prieteni ne legam tot anul
Cu Vlăduț al Anei din Lizeanu
Care luase de la popa Nae
Ditamai vaporul: o copae.*

*Încărcat „vaporul” cu norod
S-a spart și-a rămas în glod;
Fapt ce l-a făcut pe Vlad al nost'
Să învețe sfinții pe de rost...*

.....
*Azi, în parcul construit în Tei,
Cu Vlăduț m-am întîlnit pe-alei
Și rîzînd m-a îndat să zbor
În „copae” nouă... cu motor.*

PROBLEME ȘI SOLUȚII

Intrecere cinematografică

Intreprinderile cinematografice regionale din Galați și Suceava au organizat o palpitantă intrecere între două cinematografe din subordine: cinema „Eminescu” din Galați și cinema „Popular” din Suceava.

Tema intrecerii e aceasta: care dintre cele două cinematografe se va dovedi cel mai... neingrijit.

Multe șanse de a câștiga intrecerea pare să aibă cinematograful din Suceava, deoarece - față de cel din Galați - are în plus: ecran murdar, pereți coșcoviți, scaune fără spătare și o... responsabilă în bună stare, anume Măndălescu Rodica.

Dar și cinematograful din Galați are șanse mari să câștige intrecerea, deoarece - față de cel din Suceava - are în plus... cuiburi cu lilieci. Acest cinema e atât de bine măturat, și pe sus și pe jos, încât - prin ungherele tavanului său - și-au făcut cuiburi lilieci, animale de aceea zburătoare, de noapte, pe care copiii de la grădiniță și șefii de la întreprinderile cinematografice regionale le cred păsări.

Zice, negru pe alb, adresa primită de „Urzica” sub nr. 2865, cu antetul „Sfatul popular regional Galați, Intreprinderea cinematografică regională de stat Galați”:

„Este just că în unitatea cinematografică „M. Eminescu” din Galați există o pasăre (lilieci) care în timpul proiecției, și chiar în pauză, zboară prin sală. Personalul nostru a căutat să prindă acest lilieci, dar a fost zadarnic, n-a reușit să-l evacueze.”

Situația fiind, precum se vede, foarte serioasă, propunem noi o soluție: Să se joace la respectivul cinematograful exclusiv opera-ta lui Strauss: „Lilieciul”.

În ce privește intrecerea dintre cele două cinematografe - „Eminescu” din Galați și „Popular” din Suceava - probabil că titlul de „cea mai neingrijită sală de cinema” îl vor câștiga... amândouă.

Cerc vicios

La întreprinderea industrială de stat „Acumulatorul” din București există un cerc A.S.I.T. care, la înființarea lui, își asumase - printre alte sarcini - pe aceea „de a contribui la extinderea și generalizarea în mod organizat a metodelor de muncă înaltă” și „de a contribui la dezvoltarea mișcării inovatorilor” în întreprindere.

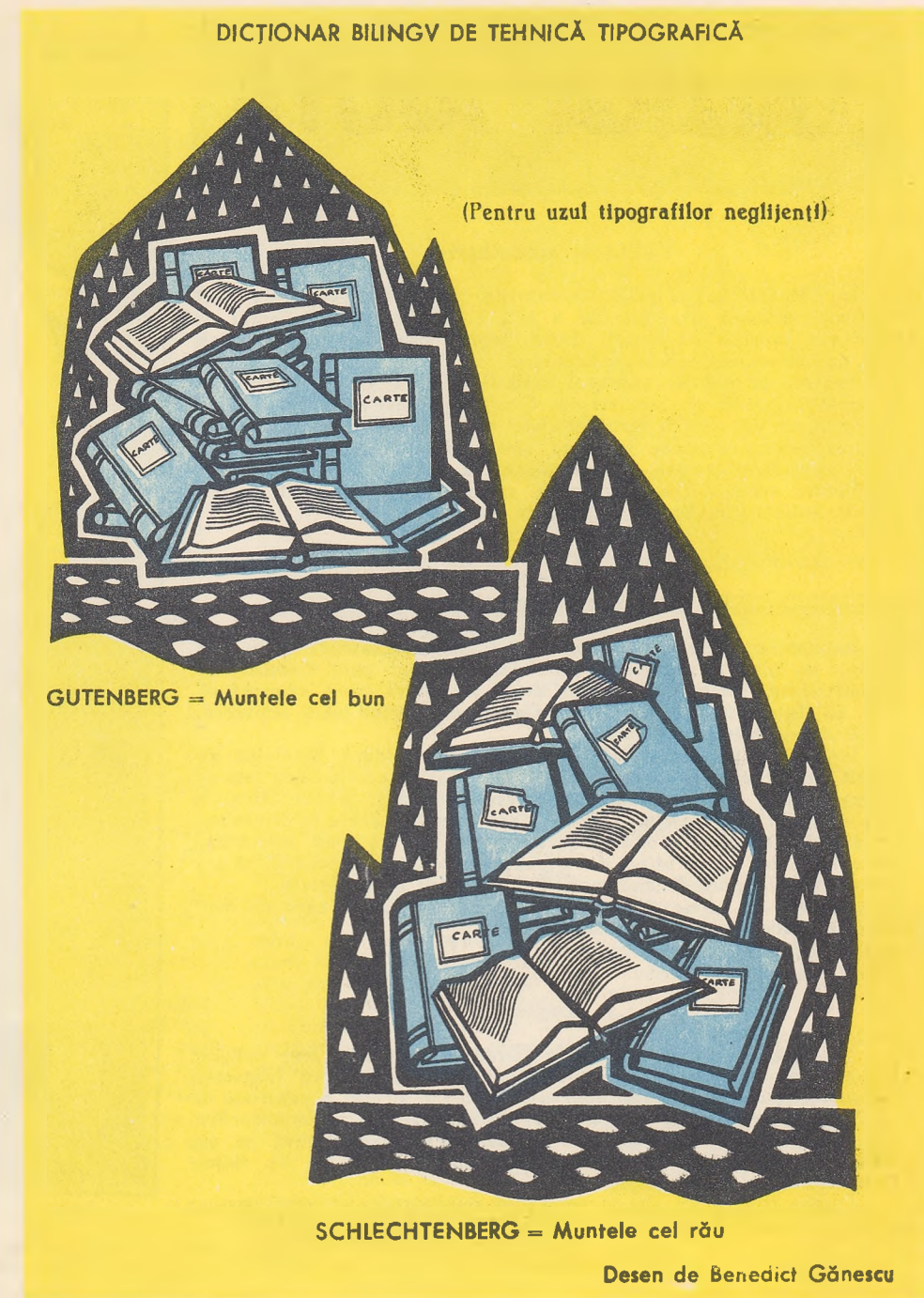
Acest cerc A.S.I.T. există de doi ani și are chiar și un președinte (pe tovarășul inginer Constantin Enică, șeful serviciului producție) și un secretar (pe tovarășul Gheorghe Popa).

Un singur lucru n-are, de la înființarea lui, acest cerc A.S.I.T.: activitate.

Propunem deci, o soluție: să se mai înființeze la întreprinderea „Acumulatorul” încă un cerc științific, a cărui sarcină să fie aceea de a stimula cercul A.S.I.T.

Recorduri sportive

Record de... viteză: la o sezișare a „Urzicii”, conducerea asociației sportive „Voința” a răspuns... după trei luni.

Record de... fond: din numeroasele puncte ale criticii aduse, prin acea sezișare, conducerea Consiliului regional din Ploești al acestei asociații și președintelui ei, tovarășului Mircea Florescu, răspunsul primit recunoaște juste doar... o treime.

Record de... polisportivitate: cit de multe discipline sportive practică asociația „Voința” din Ploești nu știm, dar o anumită polisportivitate dovedește categoric: în materie de... organe conducătoare. Din răspunsul primit, reiese că această asociație e condusă de: 1) U.R.C.M. Ploești; 2) C.C.F.S. regiune; 3) C.C.F.S. oraș; 4) un consiliu regional al asociației; 5) un consiliu central; 6) un comitet executiv; 7-8-9... pe celelalte organe conducătoare nu le-am aflat încă.

Record de... activitate: deși are atât de multe organe conducătoare, asociația n-are încă destule baze, destul material sportiv și destul echipament; are în schimb tovarășul președinte Florescu (ni se spune, autocritic, în răspuns)... destule „metode greșite în muncă” și destul „spirit refractar criticii de jos”.

Raport de arbitraj:

Din numeroasele aspecte negative, sezișate de „Urzica”, conducerea asociației sportive recunoaște juste... o treime (1/3), iar două treimi (2/3) nu.

Perfect. Aceasta e soluția: 2/3.

În limbaj sportiv, formula „2/3” înseamnă că numeroasele organe conducătoare ale „Voinței” urmează să remedieze situația pentru care a Consiliul regional Ploești în ritmul de 2/3, adică în... doi timpi și trei mișcări.

Crimă și pedeapsă

Biblioteca sătească din comuna Cetatea de Baltă (raionul Tirnăveni, regiunea Stalin) e instalată într-un local impropriu, pe care tovarășul Szikes Ludovic, bibliotecar-șef al bibliotecii centrale regionale, ni-l descrie astfel: „acoperișul acestei case e atât de putred, încât amenință cu prăbușirea, - primejduind atât viața oamenilor care intră acolo cit și inventarul bibliotecii”.

Propunem ca acoperișul acestei case să nu fie reparat. Să fie lăsat așa. Poate se va prăbuși când se vor afla înăuntru... cei vino-vați de nerepararea lui.

(După corespondențe de la tovarășii: Dumitru Popescu - Suceava; N. Poștașu - Galați; M. Groșoșilă - București; Sportivii Asociației „Voința” - Ploești; Szikes Ludovic - Orașul Stalin).

„URZICA“ AJUTĂ

Calitatea ambalajelor

În „Urzica“ nr. 11 (182), la rubrica „Drumeții veseli“, a fost criticată unitatea din Brezoiu a T. I. L. Pitești, pentru faptul că furnizase fabricii de zahăr „Popa Șapcă“ din Giurgiu, ambalaje (lăzi de cherestea) necorespunzătoare.

Trustul ne trimite răspunsul unității sale, în care se arată că prejudiciile pricinuite fabricii din Giurgiu au fost reparate, - și că pe viitor nu vor mai fi furnizate nici unei fabrici ambalaje necorespunzătoare, deoarece unitatea și-a asigurat un stoc de 2800 metri cubi de cherestea... corespunzătoare.

Pentru acest răspuns, comisia concursului „Drumeții veseli“ acordă unității din Brezoiu... 2800 de puncte.

Purtările tramvaiștilor

Semnăându-și se că unii vatmani și unele taxatoare de pe vagoanele de tramvai din Galați nu-și fac serviciul cum trebuie, am sesizat sfatul popular al acestui oraș, iar sfatul ne-a răspuns că I. C. G. (Întreprinderea Comunală Galați), constatând justă sezișarea, a aplicat convenitele sancțiuni.

Tovarășele taxatoare Milcov Ștefana și Goldură Maricica au primit „muștrare cu avertisment“ pentru proastă comportare față de călători; altor două taxatoare, Ștefănescu Sanda și Șerban Nica, li s-au desfășurat contractele de muncă „pentru neincadrare în disciplina financiară“, adică... nu dădeau restul, pretextând că n-au mărunțiș; iar vatmanului Fedot Mihai li s-a desfășurat contractul pentru că s-a prezentat pe vagon, de mai multe ori, în stare de ebrietate.

Se speră că, chiar și pe tramvaiștii nedisciplinați, care nu umblau beți, aceste sancțiuni... îi vor trezi.

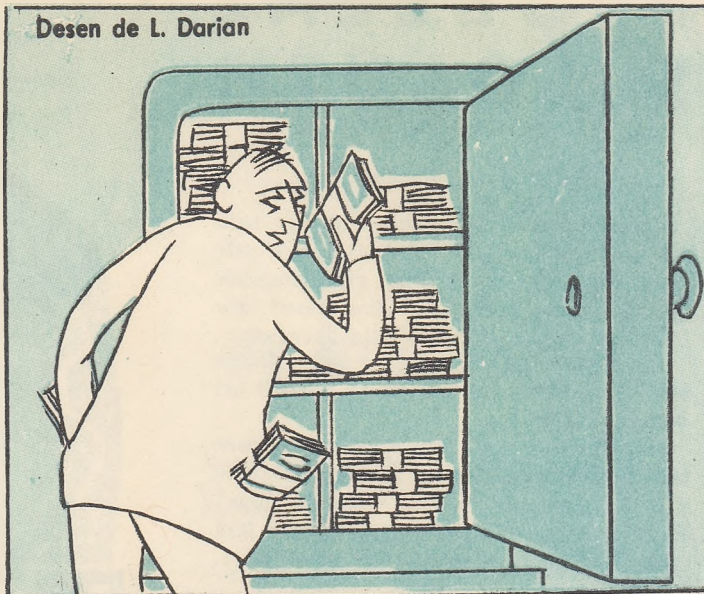
Logic

În „Urzica“ nr. 10, la rubrica „Dragă Urzico“, a fost criticat faptul că la una din exploatările Trustului minier Brad (regiunea Hunedoara), din neglijența unor salariați, s-a stricat o cantitate de 7000 de kilograme din porumbul destinat aprovizionării muncitorilor. Trustul minier Brad ne face cunoscut că „a sancționat pe cei vinovați, cu pierderea primei de producție pe o lună și cu impunerea contravalorii porumbului alterat“.

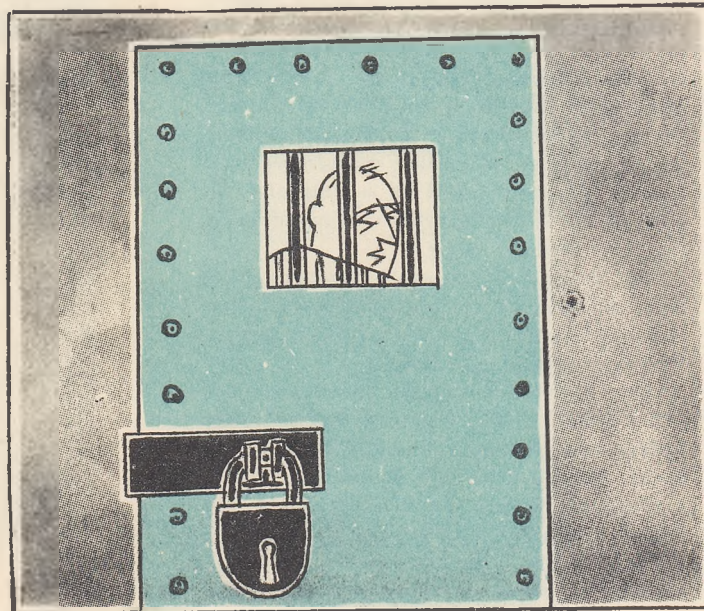
Logic: fiindcă au alterat porumbul muncitorilor, li s-au... stricat și lor socotelile bănești.

UN „PROCES“ SIMPLU

Desen de L. Darian

Deschis

Închis

GABRIEL MICU

Un băiat model

Venind acasă am găsit un cafețel. Un terfelog răpăclugos și jigărit. L-am ridicat din rigolă și, socotindu-l interesant, l-am luat cu mine. Erau niște însemnări zilnice, se vede treaba ale unui copil. M-am așezat comod în fotoliu și-am început să citesc:

„Iar l-am dus pe babacu'! L-am luat subțire - ca între prieteni - și l-am umflat 25 de puncte cu condiția să nu-l spun mamei. Ce, eram prost să spun ceva? Mama a mai picat și ea cu 10 puncte. Total 35.“

- Auzi șmecherie, imi zic. Nu-l prost băiatul! Citesc mai departe:

„Sint lefter. M-a luat Guță la istorie. Are și Guță asta o baftă... Numai ce deschide istoria și dă peste un 8 sau 9.“

- Hm, băiat bun Guță. Dacă ar avea și Nicușor al meu un prieten ca Guță asta, bine-ar fi. Dar nu știu cum să-l introduc

notele pînă la 10. În sfîrșit, să continui.

„Nu mai joc la istorie. Cred că Guță are fidele însemnate. Revanșa am s-o iau la Geografie. Dar cu ce? Că am rămas tînichea.“

- Auzi, pungașul! Vorbește de un joc de noroc și eu care credeam... A, dacă ar face Nicușor așa ceva l-aș rupe miștile. Ce noroc că Nicușor e băiat

bun și-mi spune tot. Și nu așa, ca unul tată. Nu, noi sintem prieteni...“

„Am avut o idee grozavă. L-am spus mamei că am spart un geam și că-mi trebuie 1500 de bani să-l pun la loc. Mama s-a speriat, dar cînd am redus suma la 15 lei și-a venit în fire și mi l-a dat. Bineînțeles, cu condiția să nu-l spun tatii. M-am ținut de cuvînt. Babacului l-am spus că vreau să-mi cumpăr cărți. 15 + 15 = 30.“

- Așa le trebuie dacă s'ascund unul de altul! E drept, îi dau și eu lui Nicușor, fără să-l spun mamei, dar asta o fac de nevoie. Îl ține așa de strîns pe bietul băiat...“

„Duminică am stat acasă. Nici cu Geografia n-am făcut nimic. Geamul s-a dus pe apa Sîmbetei, care se varsă în buzunarele lui Guță. La fel și cărțile.“

- Aha, iar a pierdut, măgarul! Să se-nvețe minte!

„Ca să mă distrez, am făcut o poznă gogonată și tata m'a pedepsit să nu mîncine la prînz.“

- Bun, bun, bine l-a făcut! Așa procedez și eu.

„Ei, dar m'am răzbunat. Am aruncat săpunul de bărbierit al

tatii în oala cu supă. La masă, eu stăteam și mă uitam și ei mincau supă de săpun. Și încă babacu' a mai cerut o porție“.

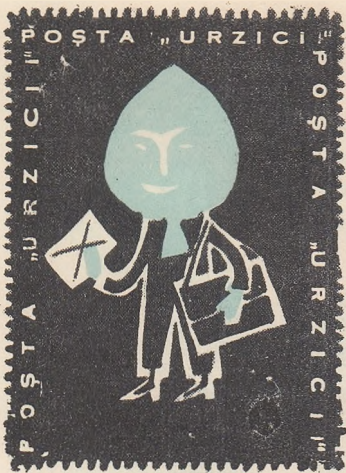
- Auzi, ce-i trece prin mînte derbedeului! Dacă ar fi al meu l-aș fierbe în untdelemn și l-aș mai da și două palme, nemer-nicul!

„După masă toți se vîltau că-i doare burta, iar eu mincam pe furis în bucătărie două porții mari de friptură și două felii de tort că mi-au adus de mîncare, fără să știe unul de altul, și mama și babacu'“.

- Să-i mai dea și de mîncare! Nu, pe cuvînt, părinții ăștia sint niște dobitoaci...“

„Seara, tata m'a rugat să-i aduc un pahar cu apă. De speriat cită apă bea după chestia cu săpunul. Eu eram ocupat. Însemnam Zoologia pentru par-tida de mine cu Guță și l-am spus să dea telefon la Cina că-i aduce chelnerul de la gheață.“

N-am citit mai departe. L-am căutat pe Niculae și l-am ars o bătaie să mă ție mînte. Pe mine m'a trimis fi-miu la Cina să beau apă, duminică seara.

URZICO,

Te rog, în numele cetățenilor din orașul Lupeni, să-i sfătuiești pe tovarășii de la București care compun... dicționare, să le compună mai... exact.

De exemplu, în "Dicționarul Limbii române literare contemporane", la litera A, se spune că "autobus" înseamnă: "autovehicul întrebuințat la transportul în comun al unui număr mare de persoane".

Nu-i adevărat. La noi, în Lupeni, "autobus" înseamnă: autovehicul defect în permanență, cu care întreprinderea IRTA Petroșani incurcă traseurile "strada Stalin - filatura Lupeni" și "Uricani - Lupeni".

Defectându-se mereu pe traseu, autobusele IRTA de pe ruta Uricani - Lupeni sosesc totdeauna în gara Lupeni cu întârziere, provocându-le cetățenilor neplăceri și pagube, iar cursa strada Stalin - filatura Lupeni se poate numi "cursă" numai în sensul că cine se bizuie pe ea, poate cădea în... cursă. Pe această rută, IRTA - Petroșani folosește un singur autobuz, care și acela e, mereu, mai mult în reparație, cind ar fi necesare cel puțin două autobuse și ambele în bună stare.

Pentru rezolvarea acestei probleme a intervenit și sfatul popular al orașului Lupeni, dar IRTA - Petroșani nici nu se sinchisește s-o rezolve.

Și mă gîndesc, dragă Urzico, că dacă s-ar modifica în dicționar definiția cuvîntului "autobus", poate și-ar modifica și IRTA-Petroșani atitudinea în această problemă.

I. Ciortea
Lupeni
Str. Filimon Sirbu

URZICO,

"Văd prin tine ca prin sticlă!" zice o cunoscută expresie populară care definește... spiritul de observație și vigilența.

Dar această cunoscută definiție a vigilenței, numai într-un singur loc nu era cunoscută: la cooperativa meșteșugărească "Tehnica Sticlei" din București, calea Moșilor 25.

Tovarășii din conducerea acestei cooperative n-au știut "să vadă ca prin sticlă" ce zăcea în doi oameni de-ai dumnealor, Roșca și Bența, dovedii recent... escroci.

Avînd această cooperativă de executat o comandă la Biblioteca regională din bulevardul Bucureștii Noi (de pus trei geamuri la niște dulapuri cu cărți), Roșca a executat lucrarea iar Bența a ticluit factura. Rezultatul: încercarea facturii cu 4953 lei și... însușirea acestei sume de către cei doi.

Reclamîndu-și se cazul, cooperativa a constatat cu acest prilej că numiții mai făcuseră și alte potlogării. Constatate tîrziu! Cei doi escroci s-au prictept mai repede "să vadă ca prin sticlă" ce-i poate aștepta, și s-au făcut... nevăzuți.

În urma acestor întimplări, tovarășii din conducerea cooperativei "Tehnica Sticlei" sînt obligați să mediteze asupra faptului că la ei nu totul... e cristal.

Gh. Peștișu
Bd. Bucureștii Noi 105
București

URZICO DRAGĂ,

Dacă cunoști vreun scenarist de filme, care n-are momentan subiecte, îi propun eu unul.

Îi propun un scenariu cu "film în film". Acțiunea acestui scenariu să se petreacă în comuna Godeni din raionul Muscel. În sala căminului cultural, unde

HOCUS-POCUS

Sînt cazuri cînd situațiile întocmite nu corespund nici pe departe realității

Desen de Al. Clenciu

— Situația ? Nici o grijă ! Mai am puțin și o termin !

ese și cinematograful sătesc, să ruleze un film foarte frumos, pe care sătenii să-l privească cu plăcere. Cînd va fi plăcerea sătenilor mai mare, să se deschidă brusc ușa și să intre zgomotos în cinema o... nunță, alcătuită din: una mireasă, un mire, doi nași, patru cuscri, cinci lăutari și zece-cincisprezece nuntași, avînd cu toții în frunte pe tovarășa președintă a sfatului popular comunal. Tovarășa președintă să ordone să se întrerupă la jumătate rulara filmului și să-i poftescă pe spectatori afară, ca să înceapă înăuntru... nunta.

Iar filmul să aibă un final... fericit: plină la urmă, tovarășa președintă, specializată în nunți, să... divorțeze de procedeele sale, îngăduind la căminul cultural și ceva activitate culturală.

Fogfleta Cezarin
șefa secției raionale
de cinefitație
Muscel

DRAGĂ URZICO,

A fost odată un filozof, care a scris pe frontispiciul unei bibliotecii publice: "Farmacie pentru suflete". Frumos, nu ?

Ei bine, pe biblioteca din comuna noastră nu se poate scrie "Dispensar pentru suflete". Întii, pentru că nu prea mai avem bibliotecă. Și nu mai avem pentru că niște... filozofi de la sfatul popular raional au îngăduit altor filozofi de la sfatul popular comunal să facă pe placul proprietarului casei în care funcționau căminul cultural și biblioteca, evacuid căminul și instalînd în loc... dispensarul. Dar, după această operație, n-au mai atribuit și căminului cultural și bibliotecii un sediu.

Acum, în comuna noastră, există cămin și activitate culturală doar cu numele, iar biblioteca - rămasă la dispensar din lipsă de sediu - e și ea ca inexistentă, deoarece în fosta sală de lectură, în orele cînd funcționează dispensarul, nu se poate face lectură, iar cînd dispensarul nu funcționează, clădirea e încuiată.

Clădirea e încuiată la uși, iar

unii "filozofi" sînt încuiați la cap.

Giura I. Petre
comuna Simian, raion. T. Severin

DRAGĂ URZICO,

Avem și noi, tirgoviștenii, un of: că "Întreprinderea de panificație" din localitate fabrică o piine tare proastă. (Adică și... tare, și proastă).

Acest lucru îl știe și sfatul popular orășenesc, care - cînd e sezisat - recunoaște că la această fabrică "sînt multe lipșuri de ordin organizatoric și sanitar" (...făina nu e cernută bine, deși la toate secțiile de fabricație există cernătoare; piinea e lucrată cu hamel și nu cu drojdie, de aci areala piinii; fabrica n-are condiții tehnice de muncă mecanizată, iar cuptoarele sînt rudimentare...) etc.

Un singur lucru nu spune sfatul popular: ce măsuri are de gînd să ia el, ca sfatul popular, pentru ca situația existentă la fabrica de piine din orașul nostru să se îmbunătățească.

Dă-i tu, dragă Urzico, vreo idee.

De pildă, noi credem că dacă sfatul popular ar "pune să se ocupe de această problemă niște oameni coți, n-am mai avea piine crudă, - și dacă ai spune-o tu, asta, cu vorbe dulci, n-am mai avea piine acră...

Mișu Avanu
Tirgoviște

"URZICA"

REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția:
Calea Victoriei nr. 25
Telefoane:

Secretariat 5.38.56
Secția scrisori 3.86.12
Secretariat de redacție
4.28.15

Interurban 27

Desen de la cititorul nostru
Crăciun Constantin

UMBRA HULIGANISMULUI

Arno/57

AFIŞ NOU, LA UN SPECTACOL VECHI

Desen de E. Arno